

Lord

genaamd
De groote

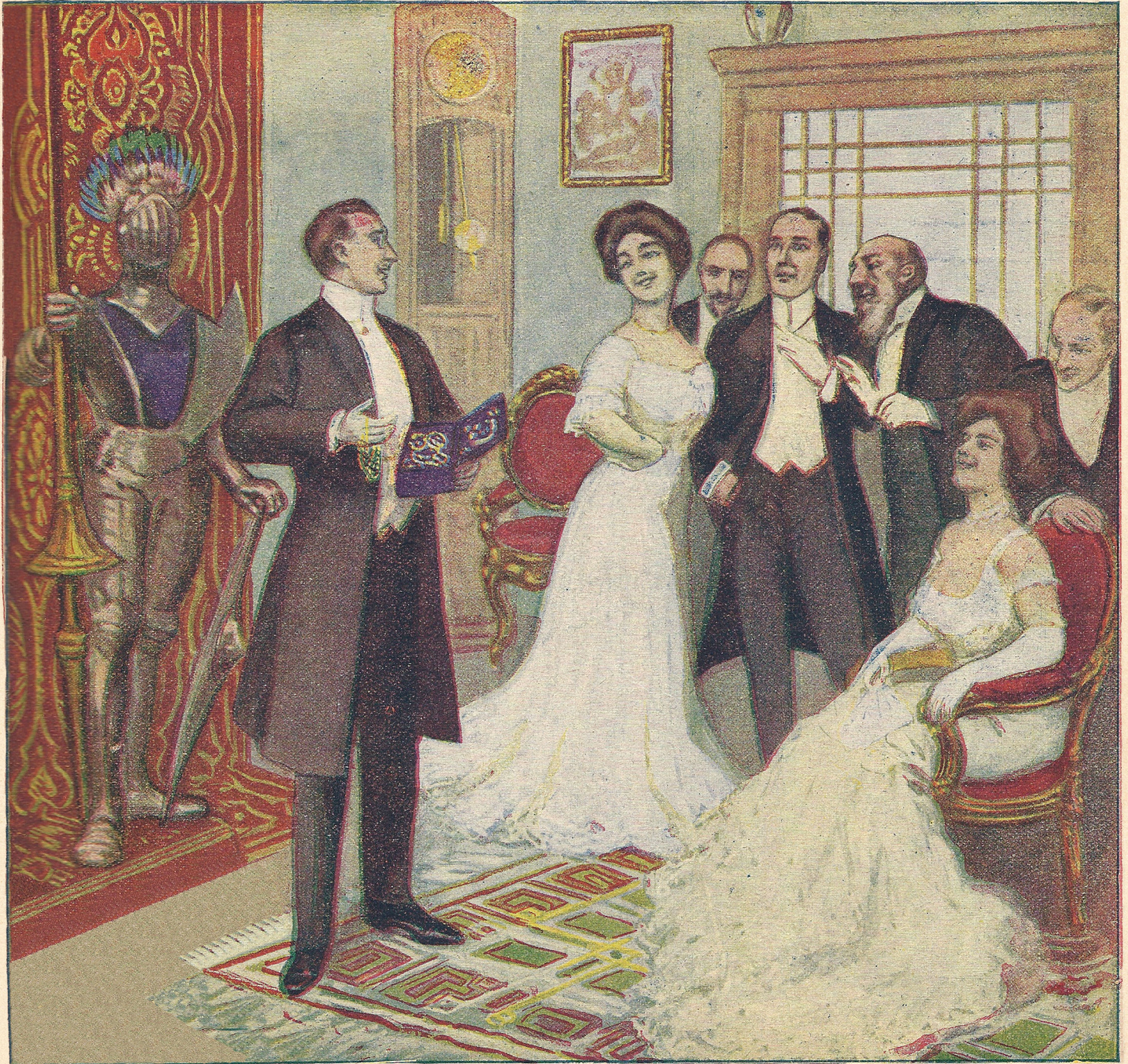
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 48

De Paarlen van Lady Melville.

10 cents.
België 25 cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE PAARLEN VAN LADY MELVILLE.

EERSTE HOOFDSTUK.

Zijne Hoogheid.

In de groote speelzaal te Monte-Carlo heerschte de gewone levendige drukte van iederen avond.

Aan de rouge-et-noir speeltafel zat een heer van middelbaren leeftijd, wiens uiterlijk deed denken aan dat van een adellijken Pruisischen officier of van een aristocratischen Rus.

Dat was het ten minste voor de doorsneebezoekers. Zij echter, die in hooge kringen verkeerden en met den adel en de vorstelijke personen van de Europeesche landen op de hoogte waren hadden elkaar reeds lang toegeluissterd, dat deze man niemand anders was dan de hertog van Roburg, het hoofd van een der regeerende vorstengeslachten van Barbarije.

Of de heer, die met voorname aristocratische onverschilligheid aan de speeltafel zat, zich bewust was van de praatjes, die er over hem in omloop waren, viel niet uit te maken, want hij veranderde zijn levenswijze gedurende de dagen, dat hij te Monte Carlo vertoefde, niet het minst en ging bedaard voort met de

grootste sommen te wagen en te... verliezen.

Achter zijn stoel stond zijn jongere begeleider, van ongeveer dertig jaar, die eenigszins ongeduldig de hooge inzetten van den speler aanzag.

Met bewonderenswaardige onverschilligheid verloor deze honderdduizenden aan de groene tafel. De kalmte, waarmee hij hooge sommen inzette en verloor, maakte niet alleen elken avond de opmerkzaamheid van den croupier, doch nog meer die der aanwezige gasten gaande. Men gaf zich de grootste moeite, om zijn naam gewaar te worden.

Doch met alle kalmte en beslistheid wees de speler, evenals zijn begeleider, dergelijke pogingen tot kennismaking van de hand.

Zoals te begrijpen was, nam deze belangstelling, die aanvankelijk klein was, hand over hand toe, naar mate de vreemdelingen langer te Monte Carlo vertoefden.

Inzonderheid bleef de belangstelling der omstanders geconcentreerd op den oudsten der beide heeren, van wien men na verloop

van tijd een legio bijzonderheden wist te vertellen.

Sommigen beweerden, dat hij een voormalig Russisch veroordeelde van aristocratische geboorte was, die na zijn invrijheidstelling in Siberië goudmijnen had ontdekt, en daardoor fabelachtig rijk was geworden.

Anderen veronderstelden weer, dat hij een Amerikaan, en wel een Duitsch Amerikaan was, die wellicht door speculaties aan de beurs of dergelijke zaken in Amerika een reuzenvermogen had verworven.

En nog anderen vertelden, dat van dit alles niets waar was, maar dat hij een Oostenrijker was en zelfs familie van het vorstengeslacht van Oostenrijk.

Deze laatsten kwamen, naar de insiders elkaar toefluisterden, nog het dichtst bij de waarheid en daar laatstgenoemden ten slotte ook hun mond niet meer konden houden, was het weldra een publiek geheim, dat de vreemdeling een der regeerende vorsten was, die, om zich te amuseeren, incognito een reis maakte. Weldra spraken de croupiers, zaalbedienden en kellners der restaurants en cafés met hun gasten slechts over den vreemdeling als van een „vorst incognito“.

Onder deze gasten bevond zich sedert eenige dagen aan de speeltafel ook een Engelschman, die zich ingeschreven had als „Lord Melville, kamerheer van Zijne Majesteit den Koning van Engeland“.

Ook deze man scheen ontzaglijk rijk te zijn. Ofschoon ook over den middelbaren leeftijd, gedroeg hij zich als een eerste dandy, daarbij waarschijnlijk het voorbeeld van den grooten staatsman Disraëli, later Lord Beaconsfield, volgend, die, niettegenstaande hij een der knapste koppen van Europa was in die dagen, en dan ook tot het hoogste ambt van het land, namelijk van Eerste Minister van Engeland, geroepen werd, hierin toch geen beletsel vond, om zich te kleeden met dezelfde overdreven smaak als de incroyables uit Frankrijk in het tijdperk, dat vlak voor het zijne lag.

Lord Melville ging ook steeds volgens de nieuwste Engelsche mode gekleed, en de kleur van zijn dassen en de coupe van zijn vesten vormde naast den onbekenden vorst de gesprekken te Monte-Carlo.

Lord Melville had sedert twee dagen opgemerkt, dat het verlies van den geheimzinnigen vreemdeling langzamerhand de som van ongeveer ander half miljoen bereikt had. Op hem, die eveneens bij het verlies van groote sommen zeer onverschillig bleef, maakte echter deze kalmté, waarmede de vreemdeling zijn geld verloor, een eigenaardigen indruk.

Zijn nieuwsgierigheid werd daardoor zeer geprikkeld, en den volgenden dag nam hij vlak bij den vreemdeling plaats, om te trachten wat meer van hem te weten te komen.

Hij begon een gesprek met hem, eerst over het weer, vervolgens maakte hij eenige opmerkingen omtrent de aanwezige dames, sprak over sport enz., en ten slotte stelde hij zich voor en noemde zijn naam.

De aangesprokene beantwoordde de kennismaking zeer beleefd en noemde zich „graaf van Hohenfels“.

Lord Melville maakte een diepe buiging.

Hij wist, dat onder dezen naam steeds de bloedverwanten van een der eerste vorstelijke geslachten van Europa incognito reisden.

Zij, die gesproken hadden over de vorst van Roburg, hadden dus gelijk gehad. En toen hij graaf Hohenfels door zijn lorgnet opmerkzaam beschouwde, ontdekte hij ook, dat feitelijk de baard en haartooi, als ook de vorm van het gelaat, vooral echter de fier, gebogen neus, de familiebetrekking tot dit vorstengeslacht bewezen.

Graaf Hohenfels speelde dien dag niet lang; daar hij bij uitzondering eenige duizende francs had gewonnen. Hij scheen daar plezier van te hebben, stond van zijn plaats op en zei tot lord Melville:

„Het is de eerste maal, dat ik win, daarom wil ik vandaag niet meer spelen. Ik wil namelijk wanneer ik uit Monte-Carlo vertrek, kunnen zeggen: „ik heb gewonnen!“

Lord Melville en de omstanders, die met het verlies van den graaf op de hoogte waren, lachten en Lord Melville antwoordde:

„Uw hoogheid... pardon, ik meen, mijnheer de graaf houdt er een praktische wijsbegeerte op na. Wanneer gij inderdaad niet verder speelt, kunt gij met recht beweren, aan de speeltafel te Monte-Carlo te hebben gewonnen.“

Bij deze woorden stond lord Melville op, en zonder een uitnoodiging van den graaf af te wachten, sloot hij zich voor een wandeling door het park bij hem aan.

Lord Melville had de eigenaardige gewoonte, iederen persoon van aanzien en vermogen reeds na eenigen tijd mede te deelen, welke belangrijke betrekking hij bij den Koning van Engeland bekleedde, en welk groot vertrouwen hij bij den Koning bezat.

Buitendien vertelde hij gaarne van zijn prachtige Indische verzameling van edelsteenen, die bijzonder kostbare stukken bevatte.

Graaf Hohenfels luisterde naar de beschrijving met belangstelling.

Het scheen hem bijzonder te amuseeren,

den kamerheer de groote waarde van deze edelsteenen te betwisten en hij antwoordde:

„Ik stem toe, lord Melville, dat onder de Indische opalen en safieren, die in uw bezit zijn, zich misschien eenige goede stukken zullen bevinden, doch daar ik er toevallig dezelfde liefhebberij op nahoud, geloof ik niet, dat uwe verzameling bij de mijne in de schaduw kan staan. Verscheidene jaren geleden bezocht ik namelijk den Shah van Perzië. Deze schonk mij tijdens mijn bezoek aldaar uit zijn verzameling van kostbaarheden eenige exemplaren van de zeldzaamste opalen en daarom durf ik met recht te beweren, dat niemand buiten mij op zulke edelsteenen, als ik bezit, kan bogen.”

Lord Melville werd geprikkeld, zoodra er iemand was die de waarde van zijn kostbaarheden trachtte in twijfel te trekken.

„Mijnheer de graaf,” antwoordde hij, „gij vergist u! Gij zoudt dit niet zeggen, wanneer gij mijn verzameling gezien hadt.”

„Het is mogelijk,” antwoordde graaf Hohenfels, „doch zoolang ik ze niet gezien heb, moet ik bij mijn bewering blijven.”

„Het zou mij een genoegen zijn u van het tegendeel te overtuigen,” antwoordde lord Melville. Mag ik u een voorstel doen, mijnheer de graaf? Ik vertrek morgen met mijn jacht naar Engeland en het zou mij een groote eer zijn, wanneer gij mijn gast zoudt willen zijn aan boord, om mij daarheen te begeleiden. Gij zult dan mijn edelsteenen zien, en toegeven, dat geen vorst op aarde een groteren schat bezit, dan ik. — Laat ons een weddenschap van 1000 pond sterling voor de armen van Londen aangaan.” —

Graaf Hohenfels dacht een poos na, toen antwoordde hij, ofschoon nog ietwat aarzelend: „Goed, ik neem het aan mylord, en zal een uitstapje van Monte Carlo naar Londen maken. —

„Gij staat mij zeker toe, dat ik mijn bagage, mijn bedienden en mijn adjudant, baron Von Gernsheim” — het was de eerste maal, dat hij zijn begeleider, die steeds op eerbiedige wijze achter hem stond voorstelde — „morgen vroeg bij u op het jacht zend?” —

Lord Melville, die overgelukkig was, dat de vorst van Roburg, al was het dan ook incognito er in toestemde zijn gast te zijn, haastte zich te antwoorden, dat het hem een groote eer zou zijn alle schikkingen te maken, die den graaf aangenaam waren en weldra waren beide heeren het eens over de voorbereidselen van de reis.

Lord Melville was in de wolken, toen de vermeende vorst zijn gouden met briljanten

versierde sigarettenkoker uit den zak haalde en hem een sigaret liet opsteken. Ook de graaf zelf bediende zich en zij drukten ten slotte elkaar ten afscheid de hand.

„Tot weerziens! Lord Melville! — zei graaf Hohenfels ten slotte. — Ik neem de weddenschap aan. Ik hoop, dat wij een prettige reis zullen hebben.”

„Ongetwijfeld, hoogheid! . . . ik bedoel, mijnheer de graaf,” — antwoordde lord Melville en boog zijn diepste buiging. „Wanneer het mij niet gelukken mocht, U de dagen die ge bij mij zult doorbrengen aangenaam te maken, dan zult toch ongetwijfeld door het zien van de prachtigste steenen der wereld, schadeloos gesteld worden.”

„Ik geloof het bepaald,” antwoordde graaf Hohenfels, „ik houd van goede steenen — tot weerziens mylord!”

Nogmaals boog lord Melville; toen namen zij met een vriendschappelijken handdruk afscheid.

Toen graaf Hohenfels en baron Gernsheim zóó ver van lord Melville verwijderd waren, dat hij hen niet meer zien kon, legde graaf Hohenfels zijn arm vertrouwelijk in dien van baron Gernsheim, keek eerst goed om zich heen en zei, toen hij niemand ontdekte:

„Weet je wel, Charly, dat die edelsteenen van lord Melville werkelijk de moeite loonen om naar Londen terug te gaan?”

„Om Godswil! Edward,” antwoordde baron Gernsheim, „het zal je ondergang zijn, wanneer je naar Engeland teruggaat. Duizenden detectives hebben je signalement, en geloof jij, Edward, dat men jou, den genialen Raffles, sedert een maand, toen je Engeland verliet, vergeten heeft?”

„Pah!” antwoordde graaf Hohenfels, „pah! — ik vrees de gezamenlijke detectives der wereld niet en herhaal je nog altijd weer, dat deze menschen er niets aan kunnen doen, dat zij mij niet kunnen vangen.

Het zal den lezer nu duidelijk zijn, waarom graaf Hohenfels zooveel op een der regeerende vorsten van Europa geleek. Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles de geheele wereld van zijn stoutmoedige daden liet spreken, was een meester in het vermommen en om geheel veilig te zijn tegenover de overal rondsluipende detectives, die van hun Londensche collega's nu ook waarschijnlijk in het bezit zouden zijn van zijn signalement, had hij zich zoo gegrimmeerd, dat hij sprekend op den vorst van Roburg geleek. Zijn voorname manieren, zijn aangenomen naam van Graaf van Hohenfels deden de rest. Iedereen, de detectives inclusief, zagen hem aan voor den vorst,

die echter rustig op zijn landgoed in Barbarije vertoefde.

Het had Raffles even weinig moeite gekost zijn secretaris en vriend Charles Brand, die hem op al zijn tochten vergezelde, in een ander persoon te herscheppen en de jonge man geleek nu ook inderdaad op het type, dat hij moest voorstellen, namelijk een officier in burgerkleding, als adjudant van een vorst.

Intusschen scheen de adjudant het in het geheel niet eens te zijn met den vorst.

„Je moet me niet kwalijk nemen, Edward,” zei hij, „ik begrijp je bedoeling niet, ik dacht feitelijk, dat je vrijheid je meer waard was, dan de toestemming om de edelsteenen van lord Melville te mogen bekijken.”

Lord Lister, alias Raffles lachte.

„Geloof je inderdaad, Charly,” vroeg hij, „dat ik alleen de edelsteenen wil bekijken? — Meenemen wil ik ze!”

Brand keek zóó verwonderd, dat lord Lister in een lach schoot en hem op den schouder kloppend, uitriep:

„Je bent en blijft dezelfde goede jongen, beste Charly.”

„O neen,” antwoordde Brand, op besliste wijze het hoofdschuddend, „je vergist je, Edward.”

„Hetgeen je mij daar juist vertelde, is de gekste zaak, die ik ooit gehoord heb; ik beschouw het als een onmogelijkheid de edelsteenen van lord Melville te stelen. Ik zal je toch niet behoeven te herinneren aan het artikel, dat onlangs in de Westminster Gazette stond en waarin een heel verhaal werd opgehangen over de schatten van onzen lord en dat hier op neerkwam, dat zijn kostbaarheden even veilig of misschien nog veiliger waren weggesloten dan de kroonjuweelen, die in de Tower worden bewaard.

„Je hebt indertijd zelf gezegd, dat een inbraak in de Tower tot de onmogelijkheden behoorde en nu . . .”

„Dat was een heelen tijd geleden, Charly,” viel Raffles zijn vriend in de rede. „Een mensch is nooit te oud om te leeren en ik wil volmondig bekennen, dat ik na dien tijd zeer veel in mijn vak heb geleerd. Ik geloof, dat ik nu een inbraak in de Tower best zou aandurven. Maar daar is niet eens sprake van. Want wat betreft de sterkte van de pantserstalen kast, waarin de diamanten van Lord Melville zijn weggesloten, die is zoo groot niet. Lord Melville heeft dat stukje in de Westminster Gazette natuurlijk zelf geïnspireerd, misschien wel gedictieerd, dus dat zal wel heel wat makkelijker zijn dan de Tower. Het eenige dat mij moeilijk voorkwam, was te weten te komen waar de brandkast van den lord zich bevindt,

want hij houdt er natuurlijk meer dan één op na en het gaat toch niet aan op goed geluk een zijner kasten open te breken, om dan later te ontdekken dat al je moeite tevergeefs is geweest. Nu hij mij heeft geïnviteerd kom ik dat alles te weten, zonder dat ik er mijn hand voor behoef om te draaien. Je weet verder, dat het altijd mijn bedoeling geweest is eens een bezoek te brengen aan Lord Melville, die zijn rijkdommen niet steeds op onberispelijke wijze heeft verkregen. Ik geloof, dat het mij nu volstrekt geen moeite zal kosten.”

Brand scheen het echter niet met zijn vriend eens te zijn.

„Ik herhaal nogmaals, dat ik het een onmogelijkheid vind,” zei hij.

Lord Lister rookte eenige oogenblikken zwijgend en zei toen:

„Vergeet niet, Charly, dat niets op deze wereld onmogelijk is.

„Al is iets nóg zoo goed bewaard, achter de dikste muren van ijzer, door politie bewaakt, er zijn altijd wel hersens, die iets kunnen uitdenken om ondanks alle voorzorgsmaatregelen den buit te bemachtigen. Ik durf er alles onder te verwedden, dat ik binnen een week mij met de edelsteenen te Parijs zal bevinden zonder dat er één steen aan zal ontbreken.

„Je kunt reeds per brief mijn juwelier te Amsterdam er van verwittigen, dat ik hem diamanten, die meer dan een millioen bedragen, zal bezorgen.”

Wederom keek Brand verrast op. Daar hoorde hij weer wat nieuws.

„Wil je je dan weer onmiddellijk van de diamanten ontdoen, Edward?” vroeg hij. „Dat is toch tegen je gewoonte in. Ik weet, dat je veel van diamanten houd en daar op het oogenblik onze financiën geen aanvulling behoeven, dacht ik . . .”

Brand voleindigde den zin niet, daar hij zijn vriend krachtig het hoofd zag schudden.

„Luister eens Charly,” zei Raffles. „Ik heb op het oogenblik een heele boel geld nodig, méér dan mijn kasmiddelen me op het oogenblik kunnen verschaffen; ik hoopte, het hier te Monte-Carlo aan de speeltafel te verkrijgen. Doch, zoo je gezien hebt, was het geluk tegen mij.”

„Je hebt anderhalf millioen francs verloren,” zei Brand met een verwijtenden blik.

„Jawell!” antwoordde lord Lister en blies de asch van zijn sigarette weg — „En ik heb vijf millioen nodig.”

„Waarvoor?” vroeg Brand, „dat is een kolossaal bedrag.”

„O neen!” antwoordde lord Lister, „ons doel is nog grooter dan het bedrag dat wij noodig hebben.

„Voordat wij Parijs verlieten, kwam ik op mijn nachtelijke zwerftochten door de stad in aanraking met een kleinen jongen. Hij lag op een hoop lompen en krantenpapier in een vochtigen kelder in den omtrek van de Seine, dicht bij het quartier latin.

„Ik had medelijden met den jongen, ik maakte hem wakker, nam hem mede naar een restaurant, waar ik hem wat te eten liet geven.

„Toen vernam ik iets, waarover ik dikwijls had nagedacht, namelijk het probleem, hoe men onschuldige, ongelukkige en zwakke schepselen, die door de wereld langzaam worden doodgemarteld, kan beschermen.

„Ik herhaal het, onschuldige, schepseltjes zonder bescherming.

Schepsels, zoo als de knaap, dien ik van de straat opnam. Een kind, zoo als er te Parijs duizenden zijn.

Van ontaalde ouders, of uit een omgeving, waar het kind misdaad en bedrog dagelijks vóór oogen heeft.

„In Engeland bestaan gelukkig in verschillende van de voornaamste steden inrichtingen, die zich het lot van dergelijke kinderen aantrekken. Weliswaar zijn zij niet altijd in staat zich zelf te bedruipen, maar zooals je weet, help ik hun daarbij een handje. Ik had er echter nooit aan gedacht, dat ook in andere landen dergelijke inrichtingen noodig zijn, of lie-

ver ik dacht, dat ze daar bestonden en zelfs floreerden.

„Nu ik echter heb gezien, dat deze in Frankrijk zoo goed als geheel ontbreken, hetgeen ook wel in andere landen het geval zal zijn, nu wordt mijn liefdadigheidswerk evenals mijn inbraak-sport eensklaps internationeel, maar het zal je nu ook duidelijk geworden zijn, dat de gelden waarover ik tot dusverre kon beschikken, lang niet meer toereikend zullen zijn. De bronnen, die ik opspoorde moeten overvloediger gaan vloeien, of ik moet op exploratie uit om er meer te vinden.

„Ik wil overal, waar ik kom en waar ik dergelijke wees- of vondelingenhuizen mis, van dergelijke inrichtingen stichten, de grond koope en de huizen bouwen. Maar dat zal geld kosten! Veel geld. — Millioenen. — — — Deze millioenen, die zoo dikwijls in handen van degenen zijn, die er niets anders mee weten aan te vangen, dan ze te bewaren en die daarvoor honderden armen zich laten afsloven.

De juweelen van lord Melville, dit doode kapitaal zijn een zonde tegenover de ontbrekende menschheid! Met dit geld kan ik tranen van honderden verstooten kinderen drogen en van de verlaten, kleine schepseltjes vroolijke en gelukkige menschen maken.

„Voortaan zal dit mijn sport zijn!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Bij lord Melville.

Lord Melville bezat te Rochester in Kent een vorstelijk ingerichte buitenplaats, welke door een groot park omringd was.

Hij stond er voor bekend, steeds een groot aantal gasten bij zich te ontvangen en was buitengewoon gastvrij.

Op zijn buitenplaats waren steeds talrijke dames en heeren verzameld, die dikwijls verscheidene weken bleven, want ieder voelde zich bij lord Melville zóó op zijn gemak als in zijn eigen huis.

Een goed en groot dienstpersoneel zorgde

voor al datgene, wat de gasten noodig hadden. Paarden, rijtuigen en auto's waren ten allen tijde voor iedereen beschikbaar.

Raffles, die aan boord van het jacht van Lord Melville een zeer aangename overtocht had gemaakt, gevoelde zich in de vorstelijke woning van den schatrijken lord uitstekend op zijn plaats.

Ook Brand, zijn secretaris had van het zee-reisje op het uitmuntend geutilleerde jacht genoten en daar de beide heeren, behalve over het personeel van het jacht, ook nog over hun eigen bedienden hadden kunnen beschikken, was de zee-reis, vooral daar de Golf van Biscaye bij uitzondering zeer kalm was geweest, één ononderbroken plezierreisje geweest.

Het personeel van Graaf Hohenfels, bestaande uit Gaston, zijn ouden kamerdienaar, dien hij reeds jaren had en James Henderson, zijn chauffeur, een reus van een vent met een hart van goud en spieren van staal, was te Ostende aan land gegaan, daar Raffles het beter oordeelde, dat zij hem niet vergezelden naar het landgoed van lord Melville. Maar Charles Brand was zijn meester en vriend naar de gastvrije woning gevolgd.

Het leven op het buitengoed van lord Melville was zoodanig, dat eigenlijk niet viel uit te maken wie de eigenaar was van de uitgestrekte goederen, Lord Melville of een van zijn voorname gasten.

Onmiddellijk na aankomst van graaf Hohenfels en baron Gernsheim, alias Charles Brand, concentreerde zich de belangstelling der aanwezigen op Raffles, zonder dat lord Melville het noodig had gehad, zijn gasten onder het zegel der strengste geheimhouding mede te deelen, dat graaf Hohenfels slechts een gefingeerde naam was en deze persoon in werkelijkheid een Duitsch vorst was.

Reeds spoedig was Raffles door zijn hoffelijke manieren en elegante verschijning de lieveling der aanwezige dames. Hij was onuitputtelijk in het verhalen van geestige anecdoten, wist steeds het gesprek gaande te houden en verdreef door zijn geestige invallen onmiddellijk het slechtste humeur, ook wanneer de gasten door regen of slecht weer genoodzaakt waren binnenshuis te blijven.

Voldaan over den goeden indruk dien hij maakte, begaf lord Lister zich den eersten avond na zijn aankomst met Brand naar de hem aangewezen kamer, en nadat hij er zich van overtuigd had, dat de deuren van zijn kamer, die naar een lange gang leidden, waarop een groot aantal logeerkamers uitkwamen, goed gesloten waren, zei hij:

„Wel, Charly! Hoe bevalt je deze buitenplaats van lord Melville?”

Brand ging wat dichter naar zijn vriend toe en antwoordde:

„Zij zou mij zeer goed bevallen, Edward, wanneer zij niet in Engeland lag. In dit Engeland, waar duizenden politie-agenten je zoeken, en waar je ieder oogenblik door de een of andere onvoorzichtigheid kunt worden ontdekt”.

Lord Lister begon te lachen, opende zijn kostbaren, met juweelen versierden sigarettenkoker, en stak een sigaret op. Den rook langzaam weg blazend zei hij:

„Ik geef toe, Charly, dat het ook mij aangenamer zou zijn, wanneer het buitenverblijf van lord Melville in plaats van te Londen zich te Parijs bevond. Doch dit kunnen wij niet veranderen.

„Ik zal echter oppassen, dat er geen onvoorzichtigheid gebeurt. Overigens, op hoeveel schat je het paarlen collier van lady Melville, dat zij hedenavond om haar hals had?”

„Dat collier van paarlen?” herhaalde Brand en keek zijn vriend een weinig zenuwachtig aan.

Hij wist, dat Raffles, wanneer hij iets dergelijks zeide, ook reeds een bedoeling daarmede had.

„Jawel!” antwoordde lord Lister, „ik bedoel dat collier van paarlen. Ik telde de paarlen, er zijn er ongeveer drie honderdvijftig. Iedere parel is naar mijn meening honderd pond waard. Het is een bijzonder soort”.

„Je hecht blijkbaar groote waarde aan dit collier”, zei Brand.

Maar Raffles gaf hierop geen antwoord. Reeds terwijl zijn vriend deze laatste woorden sprak, was er een wolk over zijn voorhoofd getrokken. Een diepe verticale rimpel tusschen de wenkbrauwen deelde het blanke, hooge voorhoofd in tweeën en hij boog even al luisterend het hoofd.

Toen stond hij onhoorbaar op, liep snel op de punten zijner voeten naar de deur en legde zijn ooren tegen het sleutelgat.

Zoo bleef hij een paar seconden staan en begaf zich toen weer naar den gemakkelijken stoel bij het venster, waar hij eerst gezeten had.

„Ben je ergens bang voor?” vroeg Brand, die de bewegingen van zijn vriend met bezorgdheid gade geslagen had.

„Ik ben altijd voorzichtig”, antwoordde lord Lister, „het scheen mij toe alsof ik voor onze deur hoorde adem halen; misschien was er iemand, die ons beluisterde. Ik houd niet van luisteraars. Men stelt hier toch al zooveel belang in mij! Meer dan mij lief is! Het dienstpersoneel van een voornaam huis

luistert bij voorkeur aan de deuren der gasten en is nieuwsgieriger dan de heer des huizes. Ik bemerkte bovendien onder de bedienden een persoon, wiens gelaat ik al eens meer gezien moet hebben. Hoewel ik een uitstekend herinneringsvermogen voor alle menschen heb, met wien ik eenmaal in aanraking ben geweest, denk ik er toch reeds verscheidene uren over na, waar ik dien persoon vroeger ontmoet kan hebben."

"Zou je je misschien niet kunnen vergissen, Edward," vroeg Brand, "er zijn zooveel personen, die op elkander gelijken, en dat zal hier ook misschien het geval zijn."

"Mij vergissen?" herhaalde lord Lister, "dat bestaat voor mij niet; voor mij heeft elk gelaat zijn bijzonder kenmerk, en deze knaap heeft op de linkerwang een kleine wrat; die wrat heb ik reeds eenmaal van mijn leven opgemerkt, en wel — —"

Hij dacht eenige minuten ernstig na, toen hief hij het hoofd op, wierp zijn sigaret in den ledigen haard en zei:

"Ik ben er! Charly, Goddank! maar hoe komt deze knaap, die eigenlijk in de gevangenis thuis hoort, hier als bediende bij lord Melville?"

Brand, wiens gelaat doodsbleek werd, bij het hooren van deze woorden kwam dicht bij zijn vriend staan en fluisterde:

"Je jaagt mij vrees aan, Edward; wat is er met dien jongen man gebeurd?"

"Een gevaarlijk persoon," antwoordde lord Lister, "een gemeen misdadiger. Je kunt je hem waarschijnlijk niet meer herinneren. Hij was een der personen, die een half jaar geleden met den woekeraar Gordon uit Oxfordstreet bij mij beproefden in te breken en bij deze gelegenheid door onzen ouden goeden vriend, den hoofd-inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard, werd gearresteerd..."

Opeens brak Raffles zijn op fluisterenden toon gesproken woorden af en legde zijn vinger op de lippen als om Brand te beduiden, stil te zijn.

En opnieuw begaf hij zich naar de deur, om daar eenige oogenblikken te luisteren.

Wederom scheen hij zich vergist te hebben, want hij richtte zich weer op, wandelde geruischloos naar het venster en stak daar een versche sigaret op.

Brand, die met toenemende ongerustheid de gedragingen van zijn vriend gadesloeg, scheen nog meer te willen weten.

"Hoe zou dat sujet in betrekking zijn gekomen bij lord Melville?" vroeg hij.

"Hij zal uit de gevangenis gevlucht zijn," antwoordde lord Lister, en hij lachte spottend. "Inspecteur van politie Baxter zal hem

de vrijheid hebben weergegeven, opdat hij in de toekomst als spion van de politie zou kunnen dienen.

"Dat is een oude gewoonte van de politie. Dat heerschap van Scotland Yard laat misdadigers vrij, en onttrekt hen aan de rechterlijke macht, wanneer zij zich voor de toekomst willen verplichten om als spion voor de politie van Scotland Yard te willen werken.

"Met dezen knaap moeten wij rekening houden!"

Brand liep zenuwachtig heen en weer; zich tot lord Lister wendende, zei hij:

"Ik geloof, Edward, dat het voor ons beiden verstandiger zou zijn, weer naar Frankrijk te vertrekken. Indien die kerel mij of jou heeft herkend, is reeds morgen inspecteur Baxter van Scotland Yard hier, en ik verwed er mijn hoofd onder, dat de vent niet zal zwijgen. Want je weet, Edward, dat op je hoofd een prijs van vijf duizend pond sterling is gesteld.

"Ik geloof, dat dit geld genoeg is, om zelfs een fatsoenlijk mensch tot verklikker te maken. Die kerel echter is een schavuit, en het is niet onmogelijk, dat hij reeds op dit oogenblik, terwijl wij over hem spreken, naar Londen telegrafeert en Scotland Yard heeft gewaarschuwd!"

Brand had met ingehouden hartstocht en fluisterend gesproken, maar het scheen, dat zijn woorden niet veel uitwerking hadden op zijn vriend, want deze had met een verstrooid gelaat geluisterd en begaf zich wederom op de punten van zijn voeten loopend, thans voor de derde maal naar de deur.

Slechts drie seconden luisterde hij, toen scheen hij zekerheid te hebben, want langzaam, voorzichtig en geluidloos, spande hij zijn vingers om den knop van de deur, gaf toen een hevigen ruk en de deur vloog open.

In het licht der lamp, die in de donkere gang hing, stond verbaasd en verschrikt de persoon, waarover lord Lister en Brand zoo juist hadden gesproken.

Het scheen, dat hij zóó plotseling en onverwacht op heeterdaad betrapt was, dat hij zich niet in staat gevoelde ook maar iets te doen tot zijn verdediging. Lang werd hem daartoe ook den tijd niet gelaten.

Vóórdat hij nog iets kon zeggen, had lord Lister den kerel in de borst gepakt en met reuzenkracht in het vertrek geslingerd.

Met een doffen slag viel de man op het tapijt neer. Onmiddellijk knielde Raffles bij hem neer, stopte hem een zakdoek in den mond en hield zijn handen zóó vast, alsof zij in een ijzeren bankschroef geklemd waren.

Brand was, terwijl zich dit tooneel bliksemnel afspeelde, niet werkloos gebleven, doch

had de gangdeuren gesloten, zoodat hetgeen er gebeurde, door niemand kon worden opgemerkt.

Nu haalde lord Lister uit den binnenzak van zijn jas een dun, doch sterk touw.

Daarmede knevelde hij den op den grond liggende, en het duurde nauwelijks een minuut of de bediende lag reeds als een vastgebonden pak op het tapijt.

Nu stond lord Lister op, keek minachtend naar den spion en zei:

„Welnu, mijn vriend van Eastend of White Cheapel, onthoud voor het vervolg een spreekwoord, dat luidt: met groote heeren is het slecht kersen eten.

„Jouw kunst kan tegen de mijne niet op; je ziet, dat jij van ons beiden aan het kortste eind trekt.

„Nu zal ik eens onderzoeken, of je misschien een lage streek tegen mij in het schild voert.”

Lord Lister boog zich over hem heen, trok een portefeuille uit den zak van zijn jas en haalde daaruit verscheidene papieren en andere kleinigheden.

Vervolgens vond hij in den broekzak een sleutelring, waaraan een aantal kunstig bewerkte loopers en verscheidene zeer scherpe vijlen.

In deze voorwerpen stelde lord Lister niet het minste belang, daarentegen onderzocht hij met groote belangstelling de gevondene papieren.

Een luid „Ha!” ontsnapte hem, toen hij onder de papieren een telegram-formulier vond, waarop de gevangene het volgende had geschreven:

*Hoofd-inspecteur van politie Baxter
Scotland Yard, Londen.*

Kom onmiddellijk naar Rockingham Castle in Kent, de buitenplaats van lord Melville, belangrijk wild op het spoor. Nadere inlichtingen mondeling.

FRED TROSTON.”

„Hm!” mompelde lord Lister en las het telegram nog eens over. „Ik vermoedde het dadelijk.” Daarop wendde hij zich tot Brand en zei: „Het is het afschrift van een telegram, dat onze vriend dezen avond tegen negen uur aan den hoofd-inspecteur van politie Baxter naar Londen heeft gezonden. Nu moet er gehandeld worden.”

„Wat moet er gedaan worden, Edward?” vroeg Brand met al de teekenen van zenuwachtige opgewondenheid.

Op lord Listers gelaaf vertoonde zich voor eenige oogenblikken de uitdrukking van ijs-

koude onverschilligheid, zijn oogen staarden bijna wezenloos voor zich. Hij keek zijn trouwen vriend aan en zei op een toon, zooals die van een veldheer voor den slag:

„Haal mijn koffer daar vandaan. Het linnengoed leggen wij in de kast. Den kerel pakken wij in den koffer na er eenige luchtgaten in te hebben geboord, anders stikt hij. Met dien koffer ga jij morgenochtend om zes uur naar het station in Rochester en neemt daar den eersten trein naar Londen. Ik zal nu naar Henderson seinen, dat hij aan Liverpool Station bij Bishopsgate moet wachten met de auto, opdat hij je zoo snel mogelijk naar mijn huis kan brengen in Regentspark. Daar haal je den kerel er uit, brengt hem een beetje bij, als hij soms gedurende de reis een beetje in de verdrukking is geraakt en houdt hem in een der kamers zoo lang gevangen tot ik weer bij je kom; dan zullen we wel verder zien wat we met het creatuur doen.

„Ik hoop, dat ik binnen drie dagen bij je ben en dat wij ons binnen vier dagen weer in het buitenland bevinden.”

Brand was gewend, de bevelen van zijn vriend zonder verder te vragen op te volgen.

Hij opende den koffer en nam er het linnengoed, dat zich daarin bevond uit; toen tilde hij met behulp van lord Lister den gebondene op en legde hem in den grooten koffer.

De gevangene wierp een blik van doodelijken haat op hen beiden. Te vergeefs beproefde hij, met zijn lichaam tegen de wanden van den koffer duwend, weerstand te bieden.

Lord Lister sloot den koffer, en terwijl hij met een boor een paar gaten maakte, zei hij: „Hierdoor zal de kerel wel genoeg lucht kunnen inademen.

„Let er op, dat de gasten boven blijven. En nu verzoek ik je, naar bed te gaan. Ik zal er morgenvroeg voor zorgen, dat je den trein van half zeven haalt.”

Brand gaf zijn vriend de hand en zei:

„Goeden nacht, Edward. Ik zal precies zoo doen, zooals je me gezegd hebt, maar ik zou het toch verstandiger vinden, als je de komst van den ambtenaar van Scotland Yard niet afwachtte, maar met mij morgen vroeg naar Londen vertrok.”

Lord Lister lachte en gaf hem een teeken om hem naar de zijkamer te volgen, opdat de gevangene hun gesprek niet zou kunnen hooren. Daar gekomen, zei hij:

„Je weet, dat ik nimmer een vijand van een aardige mop ben, en zoodra de hoofd-inspecteur van politie Baxter hier komt, dan zorgt die goede man voor meer afleiding dan wanneer ik een dozijn van onze geestigste bladen lees.

„Ik stel mij hem reeds voor, hoe hij hier zal verschijnen — in de een of andere vermomming waarschijnlijk — en, om zijn qualiteit te verbergen, aan iedereen vertelt, dat hij mr. X. en de onschuldigste man van de geheele wereld is.

„Het laatstgenoemde zal ik hem volstrekt niet bestrijden, en wat het eerste betreft, ik weet, waarvoor hij komt. Wees dus onbezorgd, beste jongen. Ondanks inspecteur Baxter zal ik datgene ten uitvoer brengen, wat ik mij heb voorgenomen. De paarlen van lady Melville, die volgens mijn meening voor haar niet het minste nut hebben, daar een goede imitatie dezelfde uitwerking zal hebben, zal ik mij toe-eigenen, evenals de edelsteenen van den lord. Voor dat je echter morgen vroeg vertrekt, zal ik je nog een brief aan den ouden Gaston mee geven. Ik zal hem mededeelen, dat wij, nadat ik hier mijn zaken heb afgedaan, te zamen met hem naar Parijs zullen vertrekken. Henderson gaat ook mee, maar dat spreekt van zelf.”

„Ga je met ons tezamen naar Frankrijk? In elke havenplaats zullen wij aangehouden worden,” meende Brand.

„Wel neen,” lachte Raffles, „je vergeet onze eigen motorboot „de Zeemeeuw”, die op het oogenblik bij Millwall Dock ligt. Als het noodig is, brengt Henderson die in The Pool, we stappen bij Tower Bridge in, want bij Little Thames Street is een goede, breede steiger voor algemeen gebruik en we zijn in Frankrijk, zonder door iemand te zijn lastig gevallen. Laat de regeling maar aan mij over.”

Na nogmaals zijn vriend de hand te hebben gedrukt, zei hij:

„Goeden nacht, Charly! Slaap onbezorgd.”

Brand ging naar zijn kamer en lord Lister zette zich aan zijn schrijftafel en begon te schrijven.

Toen hij den brief had geëindigd, begaf ook hij zich ter ruste, zonder zich te bekommeren om den bandiet, dien hij in den koffer had opgesloten en die dien nacht geen oog kon dicht doen. Want ofschoon hij genoeg frissche lucht kon krijgen was zijn houding alles behalve aangenaam. Hij probeerde nog op de een of andere wijze zich te bevrijden, maar dit lukte hem niet, daar hij natuurlijk niet te veel leven kon maken, aangezien zijn vijanden anders ontwaakt zouden zijn en hem misschien in een nog onaangenamer positie zouden hebben gebracht.

De nacht verliep zonder verdere incidenten. Raffles zorgde er voor, dat Brand op tijd gewekt werd en naar het station te Rochester vertrok. Hij had weldra een chauffeur gevonden, die naar aanleiding van de royale fooi,

die hem in de hand werd gedrukt, bereid was, den vroegen reiziger met zijn bagage naar het station te brengen en opdat de zwaarte van den koffer geen argwaan zou wekken bij den man, droegen Raffles en Brand het zware ding zelf in de auto.

Vóórdat de logees van lord Melville waren opgestaan, was Charles Brand met zijn koffer reeds lang op weg naar Londen.

Aan het station koesterde niemand eenigen argwaan omtrent den inhoud van den koffer, en toen met den sneltrein om acht uur inspecteur Baxter aankwam, om zich aan den heer des huizes, lord Melville, in zijn hoedanigheid van politiebeambte voor te stellen en naar den bediende Fred Troston vroeg, wist niemand te zeggen, waar deze gebleven was.

Lord Melville werd door de komst van den inspecteur van politie Baxter niet weinig verontrust. Hij hield er niet van, dat politieambtenaren de idyllische rust van zijn buitenverblijf stoorden, en hij was dan ook tegenover den inspecteur zeer afgemeten en koel, toen deze hem verzocht, om eenigen tijd op het buitenverblijf te mogen doorbrengen, daar hij hiervoor ernstige redenen had.

Baxter had al zijn overredingskunst noodig om Lord Melville te doen toegeven. Deze veroorloofde den inspecteur ten slotte, zich als een mr. Smith uit Chicago aan zijn gasten voor te stellen, en maakte er hem opmerkzaam op, dat, indien hij een van hen ook maar in het minste door zijn tegenwoordigheid zou lastig vallen, hij onmiddellijk zijn huis moest verlaten.

„Welke reden hebt u er eigenlijk voor, mijnheer de inspecteur van politie, om u bij mij op te houden?” vroeg lord Melville, toen dit alles afgesproken was.

De Hoofd-inspecteur liet hem toen het telegram zien dat hij van Troston had ontvangen, en antwoordde:

„De man, die mij telegrafeerde, zou u zeker een beter antwoord kunnen geven dan ik. Daar hij echter op onbegrijpelijke wijze verdwenen is, veronderstel ik als politiebeambte, dat hij waarschijnlijk het slachtoffer van een misdadig is geworden, en wel het slachtoffer van dengene, voor wien hij mij hier ontbood. Er bevinden zich in uw huis beslist een of meer onbekende misdadigers, en mijn plicht als ambtenaar van politie gebiedt mij, deze zaak te onderzoeken en, om zoo mogelijk, de oorzaak, waarom men mij hier geroepen heeft, te ontdekken, en het raadselachtige verdwijnen van den bediende op te helderen.”

„Mijnheer!” stooft lord Melville op, „hetgeen u daar zegt, klinkt alsof u zich niet in mijn huis, bij den kamerheer van Zijn Konink-

lijke Majesteit bevond, doch in het een of andere roovershol. Dat is ongehoord. En dat nog wel bij mij, die ieder van mijn gasten persoonlijk ken, welke allen tot de voornaamste families van Engeland behooren."

"Dat kan ons niet op een dwaalspoor brengen. Aangenomen titels en namen! Wij kennen dat", viel Baxter den zeer vertoornden lord in de rede.

"Ik geloof, dat uw verbeeldingskracht u te ver voert, mijnheer de inspecteur van politie!" merkte de lord aan.

"Ik hoop, dat gij gelijk hebt, en zou in dit geval gaarne bereid zijn, mij bij u wegens mijn rustverstoring in uw huis te verontschuldigen," zei Baxter en vervolgde:

"Daar echter voorzichtigheid een nuttige eigenschap is, moet ik u nogmaals verzoeken, mij toe te staan, om eenige dagen hier te blijven logeeren.

"Bedenk toch, dat het verdwijnen van den bediende dit alleen reeds rechtvaardigt."

"All right!" antwoordde lord Melville, „blijf dan maar, mijnheer de inspecteur van

politie, doch gedraag u zoo weinig mogelijk opvallend. Ik zal onmiddellijk allen de noodige bevelen geven."

Hij belde een bediende en gaf dezen bevel, den nieuwen gast als mr. Smith van Chicago voor te stellen, en voor hem een kamer op de bovenste étage gereed te maken.

De bediende boog, en bracht den inspecteur van politie Baxter, alias mr. Smith, van Chicago, naar het vertrek, dat Charles Brand, alias baron Gernsheim, eenige uren te voren had verlaten.

Zoo gebeurde het, dat Baxter het vertrek, waar Brand had gelogeerd en dat vlak naast de kamer van lord Lister lag, betrok, en muur aan muur met den door hem zoo ijverig gezochten John Raffles logeerde. Baxter vermoedde niet, wie zijn kamerbuurman was; deze echter stond voor het wijd geopende raam van zijn zitkamer, rookte een sigaret en lachte tevreden in zich zelf. Hij wist, dat degeen, die in de kamer naast hem logeerde, de bekende hoofd-inspecteur van politie van Scotland was.

DERDE HOOFDSTUK.

De diefstal.

Het was des avonds bij het souper, toen de hoofd-inspecteur van politie Baxter en graaf Hohenfels elkander voor het eerst ontmoetten.

Lord Melville stelde de heeren aan elkander voor en Baxter boog zoo voorkomend als maar mogelijk was, daar lord Melville hem in vertrouwen had medegedeeld, dat graaf Hohenfels een goede kennis van hem was, en dat hij incognito reisde, daar hij een Duitsch vorst was.

Baxter had natuurlijk wegens de schitterende vermomming niet het geringste vermoeden,

dat de graaf en de door hem gezochte Raffles dezelfde persoon waren.

Na het souper verzamelden zich de heeren in de rookkamer, waar een billard stond, en waarop eenige heeren van het gezelschap een partij speelden.

Lord Melville, de inspecteur van politie Baxter, bekend als mr. Smith, en verscheidene andere heeren die toekeken, voerden intuschen een gesprek over inbrekers, en natuurlijk kwam weldra John Raffles ter sprake.

"Ik las," zei lord Melville, „nog korten tijd

geleden in de courant, dat deze onbekende misdadiger van zeer voorname familie moet zijn. Men kan zich moeilijk voorstellen, dat een man uit zulk een omgeving zoo diep kan vallen."

"Wanneer u het mij veroorlooft, daarop iets te antwoorden", zei Baxter, "dan wil ik u vertellen, dat ik met de grootste belangstelling, ja ik durf beweren met de strengste objectiviteit, de daden van dien John Raffles heb gevolgd en moeite gedaan om een drijfveer voor zijn misdaden te vinden. Deze John Raffles is van een gansch ander gehalte, dan de gewone misdadigers. Ik zou hem wel den Napoleon der inbrekerswereld willen noemen."

"Zeker, zeker!" zei professor Dundee hierop, die naast Baxter stond. "Als geschiedkundige beweer ik, nu u juist den naam van Napoleon noemt, dat al deze groote tyrannen der maatschappij, al deze geweldenaars, al deze menschen, die door een machtspreuk over het publiek willen heerschen, niets meer dan geniale misdadigers zijn of misschien nog beter gezegd: zwakke geestvermogens in de beteekenis van krankzinnigheid, doch zwak van geest doordat zij, met een grenzeloos zelfvertrouwen, zaken ten uitvoer brengen, waar een mensch met gezond verstand voor zou terugschrikken.

"Het is daarom niet onwaarschijnlijk, dat die Raffles van goede afkomst is."

John Raffles, die zijn naam reeds verscheidene malen door het gezelschap had hooren uitspreken, mengde zich nu vol belangstelling onder de gasten en zei:

"Ik hoor dat u over Raffles spreekt. Ik stel bijzonder veel belang in dezen persoon. Wat is er voor nieuws omtrent hem?"

Baxter antwoordde:

"Lord Melville beweert, dat het volgens zijn meening onmogelijk is, dat Raffles van goede familie afstamt."

"Een beschaafd mensch," antwoordde lord Melville "zal voor iederen misdadiger een afkeer hebben, dus zeker geen misdaden bedrijven."

"Ongetwijfeld," antwoordde Raffles, "doch voor zoover ik weet, houdt Raffles zich niet met gewone misdaden bezig. Meer met de uitvoering van geniale daden, in het bijzonder gericht tegen gemeene misdadigers, die niet door de politie gepakt kunnen worden; of wel hij gebruikt zijn bijzondere handigheid om menschen van de bezittende klasse iets van hun vermogen afhandig te maken en de op deze wijze verkregen rijkdommen niet voor zich te houden, doch ze aan te wenden tot leniging van den nood der arme menschen.

"Ik heb dus de overtuiging, dat juist de aan-

leiding tot zijn daden ons bewijst, dat Raffles iemand van goede familie is."

"In weerwil daarvan," zei lord Melville glimlachend, "zou zijn tegenwoordigheid mij niet bijzonder aangenaam zijn. Al mogen zijn misdaden nog zoo ridderlijk en de motieven voor zijn handelwijze edel en goed zijn, zoo blijft hij toch in mijn oogen een misdadiger, en misdadigers behooren aan de galg."

"Dat ben ik in zoo verre met u eens, mylord," hernam Raffles, "als de misdadigers werkelijk misdaden hebben bedreven, maar het komt maar al te vaak voor en niet alleen in Engeland, maar in geheel Europa, dat men hen, die geringe onwettige daden bedrijven, pakt en de groote schurken laat loopen en wel alleen, omdat zij er wel voor zorgen, dat oppervlakkig beschouwd, hun daden niet tegen de wet indruischen.

"Een arm, hongerig man, die uit gebrek aan het noodigste een brood steelt, wordt in elk beschaafd land, dat zijn wetten wil geëerbiedigd zien, gearresteerd en in de gevangenis geworpen, maar kooplieden, die op de beurs door een gruwelijk egoïsme gedreven, hun medemenschen vaak duizenden weten afhandig te maken en daardoor in het ongeluk te storten, laat men vrij loopen, ofschoon het juist andersom behoorde te zijn."

Het zou zeer interessant geweest zijn het antwoord der verschillende heeren op dit pleidooi te vernemen, maar ongelukkigerwijze kon daarvan niets komen, want op dit oogenblik kwamen de dames, met lady Melville voorop, in de rookkamer, en verzochten de heeren met hen de thee in den wintertuin te gebruiken.

John Raffles werd boven de anderen verkozen om lady Melville zijn arm te mogen aanbieden, terwijl de overige gasten volgden.

De avond werd verder op zeer aangename wijze doorgebracht. Als gewoonlijk was Raffles hoofdzakelijk aan het woord en niet omdat hij zich op den voorgrond drong, maar omdat men hem als het ware op een voetstuk hief. Iedereen kwam onder de bekoring van zijn innemende persoonlijkheid en daar hij onuitputtelijk was in verhalen, welke van een groote belezenheid, een zeldzame bereidheid erin van een helder oordeel benevens een buitengewoon ontwikkeld verstand getuigden, hing men aan zijn lippen.

Ook de algemeene bekendheid van zijn geheim, dat hij tot een der regeerende vorstenhuizen van Europa behoorde, maakte hem vooral interessant en niet alleen in de oogen der dames, wier verklaarde lieveling hij was, maar ook bij de heeren, die unaniem hem in hun binnenste als hun meerdere erkenden.

Tegen middernacht eindelijk stond lady Melville op en wenschte haar gasten goeden nacht.

Raffles boog galant en kuste haar de hand. Toen ging lord Melville naar zijn gemalin toe en zei:

„Denk er om, lieve, mij het paarlen collier naar mijn studeerkamer te zenden, opdat ik het in mijn brandkast wegsluit.”

Hij kuste zijn vrouw op het voorhoofd en zij verliet nu den wintertuin.

De overige heeren volgden het voorbeeld der gastvrouw.

De laatste was de zeer korpulente en rijke graankooper Sir Percival Winston. Hij ging met zijn vrouw naar lord Melville toe en zei met zijn grove stem:

„Ik was daareven getuige van uw gesprek met eenige heeren uit het gezelschap over John Raffles. Mijn vrouw is daardoor zeer ongerust geworden en is bang, dat misschien die Raffles of een ander inbreker wel eens hier kon komen gedurende den nacht om uw kostbaarheden, en ook haar prachtige haarspeld met brillanten te stelen.

„Veroorloof mij daarom, dat ik eveneens die juweelen van mijn vrouw in bewaring geef”.

„Met alle genoegen,” antwoordde lord Melville lachend. „Wees zoo goed de juweelen naar mijn studeerkamer te brengen”.

Lord Melville ging nu, vergezeld van den hoofd-inspecteur van politie Baxter, naar de bibliotheek en vond daar graaf Hohenfels in een fauteuil zitten. Deze was verdiept in een boek, dat hij uit de groote boekenkast had genomen.

„Aha, uwe hoogheid... ik bedoel, mijnheer de graaf,” zei lord Melville met een buiging, „het doet mij genoegen, dat ik u nog op vind. Wij spraken onlangs op onze reis naar Engeland over kunstig gemaakte brandkasten en dergelijke dingen. Herinnert gij u nog?”

„Jawel mylord,” antwoordde Raffles, „ik beweerde, dat het heel moeilijk zou zijn om in een kamer een geheime kast aan te brengen, die aan de blikken van een ervaren inbreker zou ontgaan.”

Lord Melville antwoordde met duidelijk zichtbaren trots:

„Ik heb in mijn kamer een paar dergelijke geheime bergplaatsen, zeer geniaal aangebracht, en ik geloof dat gij ze nimmer zult ontdekken.”

„Ik ben ook geen misdadiger,” meende Raffles op schertsenden toon.

„Neen, neen, Uwe Hoogheid, pardon, mijnheer de graaf,” hernam lord Melville, „neem mij niet kwalijk, dat ik mij veroorloofde een vergelijking te maken. Maar het zal u interes-

seeren om te zien, op welke wijze ik de veiligheid van mijn huis heb verzekerd en welke geheime bewaarplaatsen ik heb laten inrichten.

„Kijk eens hier bij voorbeeld: Als ik aan dit rooktafeltje eenmaal op dit knopje druk, dan is dat een teeken voor mijn kamerdienaar om binnen te komen.

„Druk ik twee keer, dan komt de portier te zamen met den kamerdienaar.

„Wanneer ik echter driemaal druk, dan is dit een teeken, dat ik mij in gevaar bevind en dan komt mijn geheele personeel, vanaf den koetsier tot het kamermeisje, binnen.”

Raffles glimlachte inspecteur Baxter toe, en deze zeide:

„Een zeer goede uitvinding, uw lordschap.”

„Vooral sinds die Raffles Engeland zoo onveilig maakt,” voegde deze er aan toe.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of in de gangen van het huis, waarin een oogenblik tevoren nog diepe rust had geheerscht, klonk een luid geraas, dat naarmate het nader kwam, luider werd. Het was alsof vele voetstappen naderden en allerlei stemmen door elkaar klonken. Op alle étages hoorde men deuren open en dicht gaan, totdat het geraas ten slotte stil hield voor de deur van de bibliotheek waar de heeren zich nog met Lord Melville in gesprek bevonden.

Eensklaps vloog de deur open.

„Wat is dat?” vroeg Lord Melville verbaasd.

Het antwoord werd gegeven door de in de kamer snellende bedienden, kamermeisjes, koetsiers, chauffeurs en koks, welke, slechts van de noodigste kleeren voorzien met wapens in de hand verbaasd naar Lord Melville keken.

„Wat wilt gij?” vroeg lord Melville.

„Excuseer,” antwoordde een oude kamerdienaar, „maar uw lordschap heeft een minuut geleden het alarmsignaal voor gevaar gegeven.”

„Dat is waar, dat is waar,” zei lord Melville, en hij herinnerde zich nu, dat hij werkelijk driemaal op den electrischen knop van het Turksche rooktafeltje had gedrukt.

„Gaat maar weer naar bed,” zei hij, „het was een vergissing van mij.”

De bedienden trokken zich terug, terwijl Raffles en de hoofd-inspecteur van politie Baxter om het grappige voorval niet zuinig moesten lachen.

Nu trad Sir Percy Winston met de juweelen zijner vrouw binnen, welke in een klein fluweelen étui waren weggesloten.

„Waar hebt gij de brandkast?” vroeg Sir Percy, „ik heb eigenlijk nog nooit een dergelijk meubel in uw huis gezien.”

„Dat is een uitvinding van mij zelf, Sir Percy”, lachte lord Melville, „een schitterende uitvinding. Ik heb in deze kamer een brandkast, die niemand kan zien.”

„Daar ben ik zeer benieuwd naar”, antwoordde Sir Percival Winston, terwijl Raffles schijnbaar onverschillig een sigaret aantak.

Lord Melville ging naar een boekenplank, die zich aan den muur bevond en waarop twintig deelen van een encyclopedie stonden.

„Ziet gij, mijne heeren,” zei hij en hij wees naar de boekenrij, „dat is mijn brandkast en al naar ik het zelf wensch, neem ik een der letters van A tot Z als sleutel voor mijn brandkast.”

Ook Raffles keek nu vol belangstelling op, om het geheim te doorgronden.

„Ik heb”, ging lord Melville verder, „heden mijn brandkast met de letter M afgesloten. Tot dit doel moet ik deel M van de boekenplank nemen, en nu ziet gij, dat zich achter dit boek een klein slot bevindt, dat ik met dezen sleutel kan openen.”

„Dus de encyclopedie is slechts een soort van coulisse voor de in den muur gemetselde brandkast?” vroeg hoofd-inspecteur Baxter.

„Juist”, antwoordde lord Melville, „mijn brandkast is even lang en breed als de encyclopedie in den muur aangebracht en bezit evenveel sloten als de encyclopedie letters heeft. Met elk van deze sloten kan ik de brandkast afsluiten en zoo ziet gij —” hij stak zijn hand, die den sleutel vasthield, in de opening en sloot de brandkast open. Daarop haakte hij de boekenplank los aan den rechterkant en nu zagen de heeren, dat de plank aan de linkerzijde door ijzeren scharnieren kon worden weggedraaid.

Lord Melville opende nu de deur van de brandkast en de heeren zagen de stalen wanden van de openstaande kast.

Aan den eenen kant bevonden zich verscheidene kastjes, terwijl aan de andere zijde een gesloten geheim vak was.

„Dit is mijn geheime bewaarplaats,” legde lord Melville uit en wees naar het afgesloten gedeelte. Hij stak den sleutel in het slot en het deurtje ging open. Vooraan stonden eenige kantoorboeken van klein formaat en daarachter eenige fijne kristallen glazen met hooge steelen. Nog verder daarachter zag men de teenen van een mandje.

Ten minste dit scheen zoo voor de omstanders, maar Raffles, die zeer scherpe oogen had, maakte een knipoogje tegen Sir Percival Winston, hetgeen deze zijn wenkbrauwen deed optrekken.

Dit alles ontging Lord Melville niet en toen

deze begon te lachen, stemde ook Raffles daarin mee.

„Ik merk wel, dat ik voor graaf Hohenfels geen geheimen kan hebben”, zei de gastheer, terwijl hij naar het mandje in de kast reikte. Toen hij zijn hand terugtrok hield hij daarin een mandenfleschje van eigenaardigen vorm. Het was onmiddellijk te zien, dat deze flesch een of andere kostbare likeur moest bevatten. Dit was Raffles onmiddellijk opgevallen en hij dacht er het zijne van, temeer daar er in huis van Lord Melville, behalve wijn, geen geestrijke dranken werden geschonken.

Maar Lord Melville begreep een verklaring schuldig te zijn en zei:

„Daar ik aan slapeloosheid lijd, neem ik altijd, voor ik mij ter ruste begeef, mijn zoogenaamd privaat middel om goed te slapen. Dit is sterke oude cognac. Daar mijn vrouw, evenals veel dames uit de modernste Engelsche kringen een tegenstandster van alcohol is, moet ik deze cognac wel op dit geheime plaatsje bewaren.”

„Een uitstekend idee”, zei Sir Percival Winston, „ik was reeds van plan, wegens gebrek aan alcohol dit gastvrije huis te verlaten. — U staat zeker toe, dat wij ons bedienen, lord Melville.”

„Met genoeg!” antwoordde lord Melville met een uitnoodigende handbeweging, „er is in mijn geheime bergplaats genoeg voorraad, en glazen zijn er ook. Dus bedien u zelf.”

Sir Percy schonk vier glazen in en gaf die aan de heeren.

Raffles nam ook een glas. Maar terwijl de heeren dronken en zelfs inspecteur Baxter van genot de oogen sloot, toen hij de fijne cognac over zijn tong liet glijden, goot Raffles met een vlugge handbeweging den inhoud van zijn glas in den koperen bak van een waaierpalm en zei:

„Mijn compliment, Lord Melville, de cognac is uitstekend.”

„Ze is verrukkelijk!” bevestigde Sir Percival Winston, met zijn tong klappend.

„Ik heb zelden zulk een goed merk gedronken”, meende inspecteur Baxter.

„Maar de uitwerking, mijne heeren”, riep Lord Melville, „dat is het voornaamste. De uitwerking tegen slapeloosheid is wonderbaarlijk!

„Mijn huisdokter heeft mij een van zijn geheime middelen gegeven, dat ik met de cognac heb vermengd. Een middel, dat absoluut onschadelijk voor de gezondheid is, dat echter een buitengewone uitwerking heeft op de zenuwen en elkeen doet slapen met gesloten vuisten.”

„Dat hadt gij mij eerder moeten zeggen,”

antwoordde inspecteur Baxter, „ik was van plan om van nacht niet te gaan slapen!"

„Waarvoor was dat?" vroeg Sir Percival Winston met verbaasden blik, daar hij niet wist, dat de nieuwe gast, die hem onder den naam van een zekeren mr. Smith uit Chicago was voorgesteld, als politie-beambte in huis vertoefde. „Het is voor het eerst, dat ik hoor, dat iemand niet zou willen slapen".

„Dat heeft zijn redenen," antwoordde de inspecteur, die inzag, dat hij zich bijna versproken had.

„Inderdaad," zei Raffles geuwend, en de beenen lang uitstrekkend, „bij mij roept het slaapmiddel reeds een looden moeheid te voorschijn."

„Ik voel ook reeds een behaaglijke gewaarwording, die een heerlijken slaap voerspelt," stemde Sir Percival Winston toe, en nam tegenover Raffles in een gemakkelijken stoel plaats, terwijl lord Melville lachte en zich vergenoegd in de handen wreef.

Op dit oogenblik kwam het kamermeisje van lady Melville de kamer binnen en bracht een kleine cassette, waarin het paarlen collier bewaard was.

Lord Melville nam nu ook de cassette en de sieraden van lady Winston, legde ze alle in de brandkast en sloot die.

Toen reikte hij de heeren, die blijkbaar zeer slaperig waren en die tegen de uitwerking van het slaapmiddel streden, de hand, en wenschte hun goeden nacht.

„Ik zal den nacht hier bij den haard doorbrengen," zei de hoofd-inspecteur van politie, nadat de twee anderen vertrokken waren.

„Zooals ge wenscht", antwoordde lord Melville, „iedere gast in mijn huis kan doen wat hij verkiest."

Het was de stilte, die een storm voorafging, want na een half uurtje ging op een der étages een deur geruischloos open en een geheimzinnige gestalte sloop de gang in. Zij was gekleed in een nauwsluitend, zwart zijden tricot en had een zwart fluweelen half masker voor het gelaat.

De geheimzinnige figuur daalde behoedzaam en geluidloos de trap af, waar een stroom bleek maanlicht door de gebrande ruitjes van het trappenhuis viel. Indien iemand de gestalte daar had gezien, zou hij hebben waargenomen, dat de figuur die van een man was, een lange, slanke man, en dat achter de ooggeten van het halfmasker een paar levendige grijze oogen schitterden.

Maar er was niemand om dat waar te nemen en de gestalte sloop verder.

Beneden aangekomen hield zij stil voor de kamerdeur van Lord Melville. Geruischloos

ging de deur open en de man gleeed naar binnen om een oogenblik later weer te voorschijn te komen.

Even daarna ging de deur van de bibliotheek open, waar hoofd-inspecteur Baxter in zijn gemakkelijken stoel voor den nog rood nagloeienden haard den slaap des rechtvaardigen sliep en niets van den indringer bemerkte.

Nu sloop de gestalte geruischloos naar de plaats aan den muur, waar de boekenplank met de encyclopedie hing.

Ooogenschoonlijk wilde de onbekende iets naslaan, want hij nam deel M uit de boekenrij. Maar hij las niet, doch deed hetzelfde, hetgeen lord Melville een uur geleden had gedaan.

Hij opende met een sleutel het zich aan den muur bevindende slot, en in weinige seconden stond de brandkast open. Zachtjes lachend nam de gemaskerde onbekende uit de brandkast de gezamenlijke juweelen van lady Winston, en nadat hij het koffertje had opengemaakt, ook het paarlen collier van lady Melville.

Nu sloot hij de brandkast weer, zette deel M op zijn oude plaats en verdween zonder het minste gedruisch uit de kamer, zooals hij er was ingekomen.

Eenige seconden later ging dezelfde gedaante terug naar de slaapkamer van lord Melville, en legde een bos sleutels, die hij tien minuten geleden had weggenomen, weer op het nachttafeltje naast het bed van den heer des huizes.

Nog eenmaal keerde de onbekende naar de bibliotheek van lord Melville terug, opende daar een venster, ging vervolgens naar den slapenden inspecteur van politie, en stak hem met een speld een visite-kaartje op de borst.

Dit prijkte als een geheimzinnige decoratie op de zwarte jas van Baxter.

Toen hij den niets kwaads vermoedende politiemann aldus gedecoreerd had, begon den onbekende opnieuw te lachen en verdween in de zijkamer.

.....

Het was ongeveer zeven uur in den ochtend toen lord Melville ontwaakte.

Hij trok een luchtig ochtendgewaad aan en besloot, Sir Percy Winston, den hoofd-inspecteur van politie Baxter en graaf Hohenfels persoonlijk te wekken.

De uitwerking van het slaapmiddel was namelijk voor dengene, die het voor de eerste maal gebruikte, zóó sterk, dat hij, wanneer hij niet werd gewekt wel vier-en-twintig uren achter elkander sliep.

Zachtjes trad lord Melville het eerst in het vertrek van graaf Hohenfels en amuseerde zich over den in diepen slaap liggenden graaf.

In werkelijkheid sliep Raffles niet, doch hij had het voornemen, den binnentredenden bediende of wie het ook mocht zijn, die hem kwam wekken, te bedotten.

„Het is tijd voor het bad,” riep lord Melville met luide stem, en schudde den slapenden Raffles heen en weer.

Deze antwoordde met eenige onsamenhangende woorden met de diepe stem van een slapende en verroerde zich niet.

Lord Melville ging met zijn pogingen voort. Doch eerst nadat hij een in eau de cologne doorweekte doek had genomen en den slapende daarmede het gelaat had gewreven, sloeg graaf Hohenfels de oogen op, en keek lord Melville aan, alsof hij niet wist waar hij was.

„Ik ben het, uw hoogheid,” riep lord Melville lachend, „en ik was zoo vrij, u te wekken. U zoudt anders door het slaapmiddel den ganschen dag door hebben geslapen. Deze eau de cologne zal u wat oprisschen.”

Raffles richtte zich, oogenschijnlijk nog altijd slaapdronken, op, en alsof hij eerst nu eenigszins tot bezinning kwam, antwoordde hij:

„Nu herinner ik mij eerst alles. U moet mij het geheim van uw slaapmiddel verklaren, lord Melville. Ik geloof, dat een kanonschot mij niet had doen ontwaken. Hoe laat is het wel?”

Raffles keek naar het nachttafeltje, dat naast zijn bed stond, om op zijn horloge te kijken. Doch daar lag geen horloge. — Het tafeltje was leeg.

„Duivels,” riep Raffles, „waar heb ik mijn horloge neergelegd? Was ik gisteravond dan al zoo slaapdronken, dat ik mijn horloge niet op de gewone plek heb neergelegd? Ik zou het waarachtig niet graag willen missen! Het horloge van mijn vader met de kostbare robijnen en brillanten. En ook mijn zegelring!”

Lord Melville keek zoekende in het vertrek rond, terwijl Raffles uit het bed stapte, een badmantel omsloeg en eveneens aan het zoeken ging.

Doch na een half uur gezocht te hebben, had men nog geen ringen of horloge gevonden. Ze waren spoorloos verdwenen.

„Men heeft mij bestolen,” riep Raffles eindelijk uit, „de dief is in mijn kamer geslopen en heeft mij, terwijl ik in diepen slaap lag, bestolen. Het horloge heeft een ongekende waarde voor mij.”

„Dat — — dat — — is onmogelijk,” stot-

terde lord Melville, „ik — — ik — — kan het niet gelooven, hoogheid —”

Opnieuw begonnen zij het vertrek te doorzoeken. Doch te vergeefs. Er was niets te vinden.

„Uwe hoogheid heeft het horloge en de andere kostbaarheden zeker ergens anders neergelegd,” beweerde lord Melville, en zocht zenuwachtig verder.

Doch na eenigen tijd gaf lord Melville de hoop op. Totaal uitgeput zei hij:

„Hoogheid, ik betreur het diep, en het doet mij onuitsprekelijk leed, dat er in mijn huis zoo iets is gebeurd.

„Het toeval bracht gisteren den hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, den bekenden chef der Londensche veiligheidspolitie, in mijn huis. Ik stelde u hem onder den naam van mr. Smith voor. Ga met mij mee, wij zullen den hoofd-inspecteur van politie er mede in kennis stellen.”

Raffles kleedde zich haastig aan, en beiden snelden naar de bibliotheek.

Toen zij de deur openden, hoorden zij het gezonde snurken van Baxter.

„Het slaapmiddel,” zei Raffles, „heeft zelfs den beroemden detective bedwemd.”

„Helaas ja,” zei lord Melville, „en het gevolg daarvan is, dat men u bestolen heeft. Doch, zie eens, Hoogheid, wat heeft de inspecteur op zijn borst?”

Lord Lister boog zich naar het kaartje dat op de borst van den slapende was vastgespeld, en las:

Waarde hoofd-inspecteur van politie!

Ik wil uw slaap niet storen, en wensch u een droom, waarin ge Raffles eindelijk gepakt hebt.

Gegroet door

JOHN RAFFLES.

Lord Melville sprong achteruit, alsof hij door een adder was gebeten. Raffles — Raffles — was dus den vorigen nacht in huis geweest! Nu schudde hij den hoofd-inspecteur van politie aan zijn arm, zoodat deze verschrikt ontwaakte, en zijn gastheer aanstaarde.

„Sta op, inspecteur, Raffles was in mijn huis,” riep Lord Melville.

Het woord Raffles oefende een magnetischen invloed op den aangesprokene uit.

Hij wreef zich eenige malen de oogen uit en herhaalde:

„Was Raffles in huis?”

„Ja,” schreeuwde lord Melville, meer dan hij sprak, „hij heeft zijn hoogheid, — pardon,

graaf Hohenfels een horloge met diamanten versierd, een kostbaren ring en andere sieraden van waarde ontstolen."

"En u", ging graaf Hohenfels voort, "een cotillon-versiering op de borst gespeld. Een papieren versiering, om u nog voor den gek te houden bovendien."

Nu eerst bemerkte Baxter het op zijn borst gespelde kaartje.

Met een onderdrukten vloek scheurde hij het af en las het, terwijl lord Melville naar het Turksche rooktafeltje snelde en het alarmsignaal voor de bedienden gaf.

Na eenige seconden kwam het dienstpersoneel evenals den vorigen avond binnen stormen.

"Men heeft ons bestolen!" riep Lord Melville tot zijn personeel. "Heeft iemand van u iets bemerkt!"

Verschrikt keken de bedienden hun meester aan, en antwoordden eenparig ontkenkend.

Inspecteur Baxter begon het geheele vertrek te doorzoeken en ontdekte al gauw het openstaande venster.

"Was dit venster reeds gisteravond geopend?" vroeg hij.

"Nee," antwoordde lord Melville, "ik weet zeker, dat het gesloten was." De bedienden bevestigden dit.

"Ha", riep Baxter, "dan is dit de plaats waar Raffles is ingeklommen en vanwaar hij weer ontsnapt is."

"Ongetwijfeld," antwoordde Raffles, "wanneer wij maar wisten, waar hij zich bevindt. Ik zou gaarne mijn kostbaarheden weer terug hebben."

Van alle kanten kwamen nu de gasten van lord Melville in de kamer gesneld.

Als een loopend vuurtje had zich het nieuwtje verspreid, dat Raffles des nachts graaf Hohenfels had bestolen.

Alleen sir Percival Winston ontbrak, en zijn vrouw verklaarde, dat zij hem met den besten wil niet wakker kon krijgen.

Bleek van schrik staarden de gasten naar lord Melville, graaf Hohenfels en hoofd-inspecteur Baxter.

De naam Raffles werkte op hen als op kinderen het sprookje van den boozen reus.

"Mylord, ik raad u, kijk de brandkast na", zei Baxter tot lord Melville, "hopenlijk heeft Raffles het geheime vak niet gevonden."

"Dat is onmogelijk," antwoordde lord Melville. Maar toch begaf hij zich naar de boekenplank om zich van den inhoud der brandkast te overtuigen.

Een bediende moest hem zijn sleutelbos van

de tafel uit de slaapkamer halen, daar hij had vergeten, die mee te nemen.

Toen de bediende de sleutels bracht, opende lord Melville het geheime vak, terwijl alle aanwezigen vol spanning toekeken.

Toen lord Melville de cassette opende, waarin zich het paarlencollier van zijn echtgenoot moest bevinden staarde hij als versuft naar het ledige étui en riep uit:

"Ik ben bestolen — — het paarlen-collier is verdwenen!"

Daarop opende hij met trillende vingers de cassette, waarin het sieraad van lady Winston had gelegen, en zag dat ook dit leeg was.

Bij die ontdekking knikten de knieën van lord Melville zóó hevig, dat hij moest gaan zitten. De gasten en bedienden waren als verlamd van schrik en ontzetting.

Lord Melville staarde als krankzinnig voor zich uit, totdat graaf Hohenfels naar hem toetrad en tot hem zei:

"Troost u, lord Melville, gij zijt niet alleen bestolen. Het horloge, met brillanten bezet, dat men mij heeft ontstolen, was een kostbaar souvenir van mijn vader, en voor mij misschien van meer waarde dan de gestolen juweelen voor u. Dergelijke juweelen kunt gij terugkopen, ik daarentegen kan het horloge niet meer in mijn bezit krijgen."

"Het was zeer zeker beter geweest, lord Melville," viel inspecteur Baxter hierop in, "als gij ons geen kennis hadt laten maken met het geheim van uw brandkast, met uw voortreffelijken cognac".

"Die vervloekte alcohol", fluisterde lord Melville, "maar Sir Percival Winston heeft evenveel schuld als ik. Hij haalde ons over.

"Het blijft mij in ieder geval een raadsel, hoe die Raffles het geheim van mijn brandkast heeft ontdekt, en hoe hij die heeft geopend."

"Het openmaken was gemakkelijk genoeg," zei inspecteur Baxter, "hij heeft de sleutels uit uw kamer gehaald en ze na gebruik weer terug gebracht."

"Maar hoe kende hij het geheim van de encyclopadie?" vroeg lord Melville.

Hierop wist Baxter geen antwoord te geven. Schouderophalend zei hij:

"Neem mij niet kwalijk, mylord, maar daar kan ik geen antwoord op geven. Het is weer echt iets voor Raffles en het is heusch niet de eerste keer, dat ik voor een dergelijk ondoordringelijk raadsel kom te staan. U zegt zelf, dat het geheim van uw brandkast bij niemand bekend is en dat ge het alleen hebt verteld aan ons drieën, Graaf Hohenfels, Sir Percival Winston en mij. Beiden eerstgenoemden zijn bestolen, gij ook en ik eigenlijk niet minder,

want al ben ik in het bezit gebleven van al mijn eigendommen, toch ontrooft hij mij telkens, als hij op onverklaarbare wijze weet te ontvluchten, evenals nu, mijn eer als detective. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik hier machteloos tegenover sta. Hetgeen natuurlijk niet wegneemt, dat ik een zeer uitgebreid en grondig onderzoek zal instellen."

"Ja, doe dat," riep Lord Melville, "snel, begin met de vervolging van den schurk! Zoek hem! Gij moet — gij zult hem ontdekken."

Op dit oogenblik trad Sir Percival Winston, die eindelijk uit zijn diepen slaap was gewekt, de kamer binnen.

"Waar is Raffles?" vroeg hij, en de omstanders moesten onwillekeurig lachen om deze domme vraag.

Graag Hohenfels begon ineens ijverig in zijn vestzakje te zoeken, alsof hij den genialen meesterdief daar hoopte te vinden. Natuurlijk had de graaf als altijd de lachers op zijn hand en men bewonderde hem niet weinig, dat hij, die toch pas een gevoelig verlies had geleden, doordat zijn kostbaar horloge was gestolen, nog zóó opgeruimd en geestig kon zijn.

"Men zal hem weten te vinden, Sir Percy. Hier, deze heer, de hoofd-inspecteur van politie, Baxter, alias mr. Smith," zei lord Melville, terwijl hij op Baxter wees, "zal niets onbeproofd laten om zijn spoor te vinden."

"Wat?" riep Sir Percival Winston uit. "Zijt gij de bekende hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard?"

"Wel sir, ik heb u allang willen leeren kennen, om u eens te vertellen, dat gij nog wel wat van Raffles kunt leeren, het schijnt zelfs wel, alsof Raffles bij voorkeur dáár zijn bezoeken brengt, waar gij u bevindt, inplaats van u te ontloopen.

"Ik zou dus, als ik u was, het allereerst in mijn onmiddellijke omgeving zoeken.

"Ziet gij, sinds mijn jeugd ben ik voor mijn genoegen dikwijls amateur-detective geweest en ik verzeker u — als ik nu detective was," — — hij strekte zijn hand uit en legde die op den schouder van graaf Hohenfels — — "dan behoefde ik slechts mijn hand uit te strekken om Raffles te pakken te hebben."

"Halt, Sir Percy," riep graaf Hohenfels, alias Raffles, "verwissel mij niet in uw ijver met Raffles."

"Pardon — — pardon!" riep Sir Percival

Winston met een buiging, "ik bedoelde het natuurlijk slechts figuurlijk!"

Alle omstanders moesten om het mal-apropos lachen en ook Baxter, die eerst onaangenaam getroffen was geweest door de woorden van den rijken Sir Percival Winston, lachte mede als een boer, die kiespijn heeft.

"Wat kunnen wij doen, inspecteur?" vroeg lord Melville nu.

Baxter haalde de schouders op en antwoordde:

"Ik zal natuurlijk alles in het werk stellen om Raffles te achterhalen en om hem, zoo mogelijk, de juweelen weer af te nemen. Laat de bedienden nu heengaan, lord Melville. Ik zal dan mijn maatregelen nemen."

De bedienden en de gasten verlieten druk pratende het tooneel van den diefstal, en alleen graaf Hohenfels, lord Melville en de inspecteur van politie bleven achter.

"Hoe hoog schat gij het paarlen-collier?" vroeg inspecteur Baxter.

"Op ongeveer achttienduizend pond sterling," antwoordde lord Melville.

"En uw kostbaarheden, mijnheer de graaf?" vroeg Baxter, zich tot Raffles wendende.

"Ik heb het u reeds gezegd," antwoordde deze, "dat het horloge van mijn vader, waarop zijn handteekening in brillanten en juweelen is aangebracht, voor mij van onschatbare waarde is.

"De afzonderlijke diamant, welken ik als sieraad aan den horlogeketting draag, werd door kenners getaxeerd op vijfduizend pond sterling.

"Mijn juweelen ringen zijn van niet zoo groote waarde.

"Denkt gij, mijnheer de inspecteur, dat ik weer in het bezit van mijn eigendommen zal komen?"

"Ik zal geen moeite sparen," antwoordde inspecteur Baxter, "en moet voor dat doel dadelijk naar Londen vertrekken."

"Een groot geluk," riep Sir Percival Winston met tamelijk grove scherts uit, "dat gij vertrekt. Dan reist Raffles stellig achter u aan, als hij tenminste nog hier is.

"Als gij hem ziet, zeg hem dan, dat ik de juweelen voor de helft van de waarde terug koop. Meer geeft een heler er ook niet voor."

Baxter nam afscheid en deed alsof hij deze grofheid niet gehoord had.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een meestertruc.

Charles Brand wachtte intusschen tamelijk zenuwachtig op de terugkomst van zijn vriend en meester. Hij wist niet, wat hij met Fred Troston moest aanvangen.

Toen hij de koffer, nadat hij in de villa te Regentspark was aangekomen, had opengemaakt in tegenwoordigheid van James Henderson, omdat hij meende diens hulp daarbij wel noodig te kunnen hebben, was hij danig geschrokken en de reusachtige chauffeur niet minder.

Zij dachten niet anders dan een lijk voor zich te zien. De man, die ongeveer veertien uur achtereen, gebonden aan handen en voeten, met een prop in den mond in den koffer was opgesloten geweest, zag groen en geel en lag met den tong uit den mond en met gesloten oogen, als een hoop vuil goed op den bodem van den koffer. Hij was echter niet stijf, maar slap en er was geen beweging in hem te krijgen.

Brand had niet beter weten te doen, dan met behulp van Henderson den bewusteloozen spitsboef naar een logeerkamer te brengen, waar hij order gaf een houtvuur in den haard aan te leggen, waarna hij den man ontkleedde, in bed legde en alles in het werk stelde, om hem weer tot bewustzijn te brengen.

Ofschoon zij op die wijze een paar uur met den patient bezig waren, slaagden zij daarin niet, ofschoon Henderson plechtig verzekerde, dat de kerel het er wel boven op zou halen. Zij moesten hem maar stilletjes laten liggen en na een paar uur eens komen kijken. Dan konden verder maatregelen worden genomen.

Brand oordeelde dit ook het beste en werkelijk, toen zij na een paar uur terug kwamen, lag de man rustig te slapen met diepe ademdeugen, als iemand, die lang ziek is geweest en nu van een versterkenden slaap geniet.

Brand was hierdoor gerustgesteld en liet den man na eenige uren wat voedsel brengen. Dit scheen hem nog meer op te knappen, hetgeen Brand tot zijn groote geruststelling constateerde. Hij zou dien nacht ten minste rustig kunnen slapen.

Maar die gerustheid zou spoedig weer in angst en onrust veranderen.

Het was op denzelfden ochtend, toen hoofdinspecteur van politie Baxter na den diefstal van het paarlen collier van lady Melville naar Londen terug ging, toen Gaston bij Brand in de slaapkamer snelde en riep:

„Mr. Brand, mr. Brand, de kerel heeft zich van zijn boeien ontdaan en is ontvlucht!”

Verschrikt sprong Brand om en snelde, zonder den bediende verder te ondervragen, naar het vertrek van Fred Troston.

De deur stond wijd open, toen de bediende den misdadiger het ontbijt wilde brengen; doch ook het venster was open, en aan het kozijn hing een streng van beddelakens gemaakt, waarlangs Fred Troston zich in den tuin had neergelaten. Hoe hij zich van zijn boeien had ontdaan, werd Brand onmiddellijk duidelijk, toen hij bij den haard de verschroei-de touwen zag liggen waar de man mede geboeid was geweest.

De gevangene had zich van het vuur in den haard bediend, om zijn boeien langzamerhand te doen verkolen.

Dat hij zich daarbij zelf deerlijk gebrand zou hebben, was duidelijk, maar blijkbaar had de man, evenals een in een klem gevangen vos, die desnoods zijn poot afbijt om de vrijheid terug te erlangen, er wel wat voor over gehad, om zich te kunnen bevrijden en te ontvluchten.

Maar aan dit alles dacht Brand niet. De man was weg en daarmee uit!

Bliksemsnel overlegde hij wat hij doen moest.

Ongetwijfeld dreigde Raffles reeds het grootste gevaar. Eveneens hem zelf, daar Fred Troston de ligging van het huis nu precies kende.

Het gevaar was zoo gróót, dat er ieder oogenblik politieagenten konden komen, om hem te arresteren.

„Sluit het huis” riep hij tot Gaston, terwijl hij naar de vestibule snelde en zijn hoed en overjas van den kapstok nam.

„Ga naar het huis van mylord, dat hij in Sloane Square bezit, maak het daar een beetje huiselijk en wacht daar op nadere berichten. Ons dreigt een groot gevaar, en ik weet

nog niet, hoe ik het kan afwenden. Doch wees onbezorgd, ik zal al het mogelijke doen."

Zonder verder nota van den bediende te nemen snelde hij de straat op, rende naar de garage aan de achterzijde van het huis, waar Henderson altijd een of meer auto's gereed had staan, om er dadelijk op uit te kunnen trekken en deelde den chauffeur in korte woorden mede wat hij wilde.

Nog geen vijf minuten later gleed de groote Rolls Royce de garage uit en spoedde zich in steeds grootere snelheid den weg op naar Tottenhall, het buitengoed van Lord Melville.

Onderweg hield hij even stil om een telegram naar Graaf Hohenfels te zenden, dat luidde:

Graaf Hohenfels,

Buitenplaats van lord Melville, bij Tottenhall. Ben binnen twee uur bij u. Gisterennacht een ongeluk gebeurd, koffer met inhoud verdwenen, vele groeten!

BARON GERNSEHEIM.

Hij dacht, dat hij met de aanduiding: „Koffer met inhoud verdwenen", Raffles voldoende van het gevaar op de hoogte bracht.

Toen Brand te Tottenhall aankwam, wachtte Raffles hem daar reeds in de hall op.

Hij was, in tegenstelling met Charles Brand, in een zeer opgewekte stemming en zei:

„Ik heb bepaald verwacht, dat de kerel je zou ontsnappen, Charly, en ik heb reeds alles voor ons vertrek in orde. Ik heb je telegram gebruikt, om lord Melville te verklaren, dat ik niet langer van zijn gastvrijheid gebruik mag maken en na de lunch moet vertrekken."

„Na de lunch?" riep Brand ontsteld uit. „Dat is vreeselijk gevaarlijk. Waarom gaan we niet dadelijk? Verbeeld je, dat het waar is, wat ik veronderstel, namelijk, dat die Fred Troston onmiddellijk naar Scotland Yard is gesneld, en dat wij reeds om 12 uur de politie in lord Melvilles huis hebben."

„Ook daarvoor heb ik gezorgd, en wanneer mocht gebeuren, wat jij veronderstelt dan zal politie-inspecteur Baxter weer de bedrogene zijn," lachte Raffles. „Dus wees onbezorgd, Charly!"

Zooals Brand had vermoed, gebeurde.

Met den elf uurs trein kwam Baxter met verscheidene collega's naar Tottenhall. Onderweg had hij met inspecteur Marholm en de andere detectives, die hem vergezelden, overlegd, hoe hij de arrestatie van Graaf Hohenfels zou ten uitvoer brengen, want Baxter begreep wel, dat Raffles, als hij werkelijk zich als Graaf Hohenfels had vermomd (en eerlijk

gezegd, was hij daarvan niet zoo héél zeker, daar hij zijn spion Troston, die vroeger een gemeene gauwdief was geweest, maar half of beter gezegd niet voor een tiende gedeelte vertrouwd), dat Raffles ook zijn maatregelen zou hebben genomen. Bovendien had hij in den korten tijd, dat hij op Tottenhall had verkeerd, Lord Melville wel zóó goed leeren kennen, dat hij begreep, dat deze aristocraat en kamerheer des konings alles in het werk zou stellen om zijn voornamen gast te verdedigen. Al slaagde hij er misschien ten slotte in den lord te overtuigen met een bedrieger te doen te hebben, dan was er inmiddels waarschijnlijk veel tijd verloren gegaan en zou Raffles daarvan zeker gebruik hebben gemaakt, om zich handig uit de voeten te maken. Hij had al zóóveel leergeld op gedaan met den meesterdief, dat hij zich daaromtrent volstrekt geen illusies schiep.

Hij wilde het daarom doen voorkomen of hij nog niets afwist van de identiteit van den gentleman-inbreker en een gunstige gelegenheid afwachten, om zijn man te knippen.

Hij gaf dus zijn ondergeschikten de opdracht, om zoo veel mogelijk onopgemerkt aan het spoorwegstation te blijven en steeds gereed te zijn, om per bode of per telefoon bericht te kunnen geven.

Toen begaf hij zich naar Tottenhall en vertelde Lord Melville en Sir Percival Winston, die met Raffles in de billardzaal aan het kegeelen waren, dat hij naar alle waarschijnlijkheid dienzelfden avond Raffles zou kunnen arresteren en dat de gestolen juweelen weer in het bezit van lord Melville en van Sir Percival Winston zouden komen.

De heeren hielden met het spel op en keken den hoofd-inspecteur vol belangstelling aan.

„Wanneer dit werkelijk zoo is," zei lord Melville, „dan zal ik er voor zorgen, dat u van den koning een ridderorde krijgt — —"

„En van mij," riep Sir Percival Winston, „duizend van de beste havannas, dezelfde sigaren, die de koning rookt."

„En van mij" voegde Raffles er aan toe, „een horloge met brillanten met het opschrift: „aan den genialen hoofd-inspecteur Baxter van zijn vriend John Raffles"."

De ambtenaar keek den Grooten Onbekende scherp aan en antwoordde met een spotachtig lachje:

„Jawel, graaf Hohenfels, van zijn vriend Raffles!"

Lord Lister knipte onverschillig de asch van zijn sigaret en antwoordde:

„Ik wensch u veel geluk met uw onderneming, mijnheer de inspecteur van politie, en waag het, het resultaat zoo lang in twijfel te

trekken, totdat gij werkelijk Raffles in handen hebt en gij dit meesterstuk hebt klaar gespeeld."

"Gij zult er u van overtuigen, mijnheer de graaf," antwoordde Baxter, „dat de gauwdief werkelijk dezen keer in mij zijn meester heeft gevonden. Vóór het ondergaan der zon zal Raffles in de stevigste cel, die Old Bailay kan aanwijzen, kunnen nadenken, hoe hij zijn belofte nakomt, om mij een gouden horloge, met juweelen versierd, te schenken."

"Gij vergist u," lachte zijn overbuur, „want Raffles beloofde u het horloge niet, doch ik, graaf Hohenfels."

Politie-inspecteur Baxter vertrok zijn geelaat tot een zuurzoet lachje, boog eenigszins gedwongen en ging de kamer uit om zich naar het terras te begeven, waar de heeren en dames zich voor de lunch gewoonlijk verzamelden.

Het had Baxter geweldige moeite gekost Raffles niet onmiddellijk te arresteeren, toen hij hem bij zijn gastheer en Sir Percy aan het biljarten vond. Maar zijn overleg won het van zijn ongeduld. Hij had behalve de reeds genoemde redenen nog een motief, dat hem het arresteeren van den gentleman-inbreker deed uitstellen, hij wilde namelijk eerst het paarlencollier in zijn bezit hebben, voordat hij iets ondernam, opdat hij het bewijs, dat zijn oude tegenstander de dief van het collier was, in handen had.

Vóórdat de gasten met lord Melville zich aan de lunch zetten, sloop hij in de kamer, die door graaf Hohenfels was betrokken en begon haar te doorzoeken. Doch hij vond niets. De Grootte Onbekende droeg al de geroofde juweelen in een verborgen zak van zijn jas, hetgeen Baxter niet kon weten. Alleen het paarlen collier was nog in de kamer.

Maar ofschoon Baxter het vertrek zóó nauwkeurig doorzocht, zoo als hij het alleen als bekwaam, ervaren politieambtenaar kon doen, kon hij niets vinden.

Hij nam de schilderijen van den muur, nam met behulp van een bediende, die hij in vertrouwen nam, het bed uit elkander, want hij was er vast van overtuigd, dat de gestolen juweelen in deze kamer moesten zijn.

Gedurende deze werkzaamheden van den politie-beambte waren de gasten van tafel opgestaan en had Lord Melville zich met graaf Hohenfels in zijn studeerkamer teruggetrokken.

"Een waar geluk," zeide hij tot Raffles, „dat het dien kerel, dien meesterdief niet gelukt is, de verzameling Indische opalen en saffieren, die zich ook in mijn slaapkamer bevinden en waarover ik u te Monte-Carlo sprak, te

ontdekken. Sta mij toe, dat ik u die nu eens laat zien. En om mijn gasten hetzelfde genoegen te verschaffen, zal ik hen onmiddellijk hierheen roepen."

Hij ging naar een harnas dat zich naast de schrijftafel bevond en drukte op een geheim knopje, dat daaraan bevestigd was. Het geheel opende zich en men zag, dat van binnen een kostbaar bewerkte brandkast was aangebracht, waarin zich de Indische opalen en saffieren bevonden.

In een breed, plat kistje, dat lord Melville er uit haalde, lagen, op zijde uitgespreid, de prachtig geslepen juweelen.

Raffles beschouwde ze met aandacht, hij nam stuk voor stuk in zijn handen en liet er het zonlicht op vallen.

Iedere steen fonkelende met schitterende pracht.

"Ge hebt gelijk," zei Raffles. „Uw verzameling is kostbaarder dan die, welke ik bezit."

De oogen van lord Melville straalden trots, en hij gevoelde zich door deze uitspraak zeer vereerd.

"Ik heb dus de weddenschap gewonnen?" vroeg hij.

"Beslist", antwoordde Raffles, „wees zoo goed, mijn cheque in ontvangst te nemen."

Hij nam uit den zak van zijn jas een chequeboek, schreef een bewijs van duizend pond en gaf dit aan lord Melville. Deze stak het in zijn zak en antwoordde:

"Ik zal nu mijn andere gasten roepen, opdat zij ook de edelsteenen kunnen zien. Het is een zeldzaamheid, dat ik ze voor den dag haal."

Lord Melville verliet het vertrek en ontmoette bij de deur Charles Brand die Raffles zocht.

"Treed nader, baron", zei graaf Hohenfels, „en bekijk deze steenen eens."

Brand trad de kamer binnen, terwijl lord Melville de gasten uit den tuin bij elkander riep.

Zoodra Brand naast zijn vriend stond, vroeg hij:

"Wat wil je nu doen? Hoofd-inspecteur Baxter doorzoekt op dit oogenblik je kamer. Spot niet met het vreeselijke gevaar, waarin je je bevindt. Laten wij maken, dat we wegkomen."

"Onzin," lachte Raffles. „ik zal mij nu de steenen toeëigenen en dan lord Melville en de gasten groeten."

"Ben je krankzinnig geworden?" vroeg Brand op fluisterenden toon.

"Geenszins." antwoordde lord Lister. „ga nu naar mijn kamer en neem uit de visitekaar-

tenbak, onder de kaartjes, een klein pakje weg.

„Steek dat zorgvuldig bij je en ga dan naar de automobieltgarage en geef Henderson bevel, onmiddellijk naar de poort van het park te rijden. Zeg hem, dat hij er elk oogenblik op voorbereid moet zijn er met de grootst mogelijke snelheid van door te gaan. De motor moet natuurlijk op gang zijn.

„Jij kunt mij bij de auto wachten.”

„Edward, geloof me, je houdt een lucifer bij een vat met kruis”, antwoordde de secretaris schouderophalend en vertrok.

Hij had nauwelijks de kamer verlaten toen de gasten van lord Melville lachend en babbelend met hem het vertrek binnen kwamen.

Een luid „Ha!” van bewondering ontsnapte aan de lippen der dames en heeren, toen zij de schitterende kleurenpracht der edelsteenen voor zich zagen.

Trots toonde lord Melville iedereen zijn sprookjesschat.

Toen hij de edelsteenen nadat allen ze bewonderd hadden, weer wilde wegsluiten, kwam graaf Hohenfels naar hem toe en zei:

„Ik heb een weddenschap aan u verloren, lord Melville, duizend pond voor de armen van Londen. Zooals u gezien hebt, heb ik niet gearzeld u onmiddellijk een chèque te overhandigen. Nu hoop ik dat u mij in de gelegenheid wilt stellen mij te revancheeren, door een nieuwe weddenschap aan te gaan, die ik hoop te winnen.”

„En die is?” vroeg lord Melville.

„Ik beweer,” zei Raffles, „dat gij ten gevolge der zaak Raffles, die u en mij en ook Sir Percival Winston heeft bestolen, niet zo kalm zijt, om mij ook slechts tien minuten lang met uw edelsteenen alleen in den tuin te laten wandelen.

„Luister goed, mylord, ik zeg, dat gij mij, niettegenstaande ik uw gast ben en gij mij kent, dat ge mij uw steenen niet durft toe te vertrouwen, terwijl gij er niet bij zijt. De diefstal van Raffles heeft u zóó aangegrepen, dat gij, zonder nu juist in mij een dief te zien, ze mij toch niet wil afgeven, al is het ook maar voor hoogstens een kwartier. Ook niet al geef ik u de verzekering, dat ik er niet verder mee zal wandelen dan uw tuin.”

Raffles legde den nadruk op het woord wandelen, hetgeen hij gerust kon doen, zonder te liegen, want buiten den tuin gekomen zou hij niet verder behoeven te wandelen, daar zijn auto met den trouwen Henderson aan het stuurrad gereed stond.

„Hahaha!” lachte lord Melville, „hoogheid, pardon, mijnheer de graaf, een prachtig idee, een schitterende inval.

„Gij zorgt inderdaad voor de armen, — doch op uw kosten, mijn beste graaf, want — wat mij betreft moogt gij wel een uur lang er mede uit wandelen gaan, of desnoods twee — een kostelijke mop!

„Wanneer gij inderdaad beweert, dat ik ten gevolge van het nachtelijke voorval zóó zenuwachtig geworden ben, om te gelooven dat uw hoogheid — pardon, mijnheer de graaf, met de edelsteenen zult vluchten. . . .

„Hier, mijn waarde graaf!” Hij nam het kistje met de edelsteenen. „Wandel, zoo ver ge wilt, ik verzeker u — de gezamenlijke gasten kunnen mij gedurende dien tijd gadeslaan, — dat ik mij niet het minste over de afwezigheid der juweelen en uw persoon angstig zal maken. Dat ik er zelfs geen oogenblik aan zal denken!”

De dames en heeren vermaakten zich over deze zonderlinge weddenschap.

„Allright,” zei Raffles, „binnen tien minuten, mylord, zult ge uw weddenschap verloren hebben en in doodsangst zitten.”

Lord Melville en zijn gasten begonnen hartelijk te lachen.

„Vertrek,” riep lord Melville, „vertrek. Ik verheug mij, de tweede cheque voor de armen van Londen van u te bekomen.”

„Allright”, antwoordde Raffles en deed de deur van de bibliotheek open, die onmiddellijk naar het park leidde. Hij had de collectie edelsteenen bij zich gestoken.

„Vaarwel — ik ga er met uw edelsteenen van door!” riep hij. (Zie het titelblad.)

„Jawel,” riepen de gasten, „de graaf gaat er van door.”

„Neem mijn auto,” riep lord Melville hem nog na, „dan komt ge spoediger vooruit.”

„Dat zal ik doen,” zei Raffles, en ging langzaam slenterend het park in.

Lachend spraken de gasten met elkander en begonnen lord Melville angstig te maken.

Doch hij weerde hen af. Hij wilde de weddenschap vooral niet verliezen, en voelde zich inderdaad zeer op zijn gemak.

Even nadat Raffles in het park verdwenen was, kwam inspecteur Baxter binnen.

Hij was mismoedigd over het mislukken van zijn onderzoek en was nu van plan, Raffles in tegenwoordigheid van alle gasten te ontmaskeren.

Voor dit doel had hij naar Rochester getelefoneerd en verwachtte ieder oogenblik de komst van zijn detectiven. Zoodra deze aanwezig waren, zou hij den Grooten Onbekende en zijn assistent Charly Brand, die natuurlijk voor adjudant, baron Gernsheim speelde, in hechtenis nemen.

Doch te vergeefs zocht hij naar het tweetal.

Graaf Hohenfels was verdwenen.

Daarentegen had hij uit de gesprekken der aanwezigen gehoord dat, terwijl hij de juweelen zocht, er iets gebeurd was.

Hij vroeg nu:

„Waar is graaf Hohenfels?”

„Hahaha,” lachte lord Melville luid. „Weet ge nog van niets? Neen, dat kan ook niet, ge waart niet tegenwoordig. Graaf Hohenfels is een eindje met mijn kostbare verzameling edelstenen uit wandelen gegaan.”

De inspecteur van politie keek lord Melville aan, denkende dat deze krankzinnig was geworden.

„Wat?” riep hij eindelijk. „Ge laat den graaf met uw edelstenen in het park wandelen?”

„Jawel,” lachte lord Melville, „graaf Hohenfels veronderstelde, dat ik ongerust zou worden.”

„Ongerust?” riep Baxter, „goeie, genadige hemel, ge hebt reden, meer dan ongerust te zijn, want ge zult de edelstenen evenmin terugzien als Raffles.”

„Hahaha!” lachte lord Melville, „men tracht mij van alle kanten angstig te maken. Nu begint gij ook. Men heeft u op de hoogte gebracht. Doch dat is alles te vergeefs, mijn waarde inspecteur, ik maak mij zoo spoedig niet bezorgd.”

„Lord Melville!” riep Baxter en toonde tegelijkertijd zijn ambtspenning, „deze zoogenaamde graaf Hohenfels is net zoo min graaf Hohenfels, als ik het ben doch is de door mij gezochte Raffles.”

Een bom die vlak voor de voeten van den gastheer ontploft was, kon geen grootere uitwerking teweeg brengen dan deze woorden.

Doodsbleek van schrik en stom van verbazing keek de lord Baxter aan.

„Raffles! Raffles!” riepen alle aanwezigen, en verscheidenen maakten zich gereed te vluchten.

Lord Melville was in een stoel gevallen en stamelde:

„Maar dat is toch niet mogelijk — mijn God — dat is toch niet mogelijk — ge wilt mij slechts angstig maken. Hetgeen gij zegt, is onzin! — Graaf Hohenfels kan ieder oogenblik terugkomen en mij mijn juweelen terugbrengen. Denk er toch aan, dat graaf Hohenfels zelf door Raffles is bestolen.”

„Neen,” riep Baxter, „graaf Hohenfels alias Raffles heeft den diefstal bij zich zelf gepleegd, om u en ons te misleiden. Daar ben ik van overtuigd!”

„Doch hij heeft toch ook denzelfden slaapdrank als wij genomen, ik kon hem nauwelijks wakker krijgen,” zei Lord Melville.

„Het is mogelijk,” antwoordde Baxter, „dan heeft zijn adjudant den diefstal gepleegd. Hij zal door het venster der studeerkamer zijn geklommen.”

„Doch die zoogenaamde assistent was te Londen,” zei lord Melville.

„Is Londen dan zoo ver van hier?” vroeg Baxter.

„Dat niet,” antwoordde de lord, „doch niemand van mijn bedienden heeft den baron hier gezien.”

„Maar mylord,” viel de politie-ambtenaar hem in de rede, „een inbreker zal zich toch niet vooraf aan iedereen vertoonen. Kort en goed, ik herhaal u, dat graaf Hohenfels niemand anders dan Raffles is.”

„Waarom hebt u dat niet vroeger gezegd?” vroeg Lord Melville nu.

„Om de eenvoudige reden,” antwoordde Baxter, „dat ik u met het parelsnoer in de hand wilde overtuigen.”

„Om mijn plan uit te voeren moest ik, vóórdat ik hem kon arresteeren, de gestolen juweelen in zijn kamer terugvinden. Ik vond echter helaas geene. Terwijl ik zocht, heeft Raffles van de gelegenheid gebruik gemaakt, om zijn list tegenover u uit te voeren.”

„Wat denkt ge nu te doen?” vroeg lord Melville, „het bedraagt verscheidene miljoenen, wat de schurk heeft meegenomen.”

„Ik heb reeds mijn maatregelen genomen voor het geval dat hij vluchten wil,” zei Baxter, „van het station Rochester kan hij niet weggelopen, dat is door mijn personeel afgezet.”

„Hij kan het alleen te voet probeeren, een ander station te bereiken. Ik verzoek u, lord Melville, roep uw bedienden, geef mij een goed paard, en laat de andere heeren, die rijden kunnen, mij vergezellen. Laat ons jacht op Raffles maken. Ik geloof dat wij hem binnen eenige uren gevangen hebben.”

„Ook zal ik een telegram zenden naar alle stations in den omtrek.”

„Ik zal mijn auto onmiddellijk gereed laten maken en alle paarden laten zadelen,” zei lord Melville, „wij moeten dezen man te pakken krijgen!”

Hij gaf den butler zijn bevelen, en verscheidene heeren gaven lord Melville hun toezegging om aan de vervolging van Raffles deel te nemen. — —

De butler kwam na enkele minuten terug en meldde:

„Mylord, ik ontmoette bij de garage Tuppins, den chauffeur, die op weg was naar het huis om u mede te deelen, dat men gedurende zijn afwezigheid, die slechts enkele minuten geduurd heeft, alle banden, plus de reserve banden van de auto heeft doorgesneden en

wel zóó, dat er geen denken is aan repareeren.

„Verder weet Tuppins zeker, dat een kwartier geleden graaf Hohenfels en zijn adjudant, baron Gernsheim, in een groote gesloten automobiel, die aan het hek van het park stond te wachten, zijn gestapt en met razende snelheid den weg naar Londen hebben ingeslagen.”

Iedereen zweeg eenige seconden, stom van verbazing.

„Hij is weg!” zuchtte lord Melville, „mijn auto is een der besten van Engeland, maar zonder banden kan zelfs de snelste auto niet rijden. De dief kan nu reeds te Londen zijn, terwijl wij te paard achter hem aanjagen. De edelsteenen zijn weg!”

„Dan blijft ons nog slechts één weg over”, riep Baxter, „de bediende Troston, die bij u in betrekking was, die den Grooten Onbekende het eerst ontdekte, werd door Raffles of door zijn helper gevangen genomen en in een koffer naar Londen gebracht.”

„Ha!” riep lord Melville, „daarom vertrok die baron Gernsheim zoo plotseling met de bagage van den valschen graaf.”

„Zeer juist”, antwoordde Baxter, „dus in den koffer bevond zich in plaats van linnen-goed en kleeren de vastgebonden bediende.”

„Maar dat is verschrikkelijk”, riep lord Melville, „en wij hebben niets van dit alles vermoed. Waar is die bediende nu?”

„Hij is bij mij”, antwoordde Baxter, „het gelukte hem uit het huis, waar hij gevangen werd gehouden, te ontvluchten en mij alles op te helderen. Dat was gisteravond.

Het gevolg daarvan was, dat ik onmiddellijk terug kwam.

Ik veronderstel nu, dat wij met behulp van Troston het huis terug zullen vinden en dat Raffles daar zal zijn.”

„Maar wat denkt ge nu?” riep lord Melville, „Raffles zal daar heusch niet op ons wachten.”

Op dit oogenblik werd een telegram bezorgd aan het adres van lord Melville.

Deze opende het en las:

„Waarde mylord!

Ik verzeker u nogmaals, dat ik na zorgvuldig onderzoek der juweelen er van overtuigd ben, dat deze van prima kwaliteit zijn. Terwijl ik u mijn leedwezen betuig, dat zij van hun eigenaar moeten scheiden, verzeker ik u, dat het doel, waartoe zij gebruikt worden, nog hooger is dan de waarde, die zij vertegenwoordigen.

Deze doode juweelen zullen levende juweelen redden.

Groet den hoofd-inspecteur van politie en zeg hem, dat hij, als hij de kamer nauwkeurig had doorzocht, het paarlen-collier ongetwijfeld had gevonden.

Het lag op de schaal voor visitekaartjes, die op tafel stond, onder de kaartjes.

Ge zult me nu wel voor een dief, een woordbreker houden. Dat eerste ben ik, maar daar stel ik een eer in, omdat het voor het goede doel is en wat het tweede betreft, dat ben ik niet. Ik heb mijn woord jegens u niet gebroken. Ik heb met uw edelsteenen inderdaad niet verder gewandeld dan uw park. Toen ben ik per auto verder gegaan.

Vele hartelijke groeten en bedankt voor de gastvrijheid door

John Raffles, alias Graaf Hohenfels.”

„Wel vervloekt!” riep Baxter uit, „ik heb de spijkers uit de muren getrokken in zijn kamer! Ik heb de kalk van het plafond gekrabd! Ik heb al de meubelen van hun plaats gehaald, alle laden geopend, maar de kaartenbak, die voor mijn neus stond — hoe is het mogelijk?”

VIJFDE HOOFDSTUK.

De man met de fonkelende oogen.

Het was een vergeefsche huiszoeking, die inspecteur Baxter te Londen deed.

Raffles was uit de Engelsche hoofdstad natuurlijk weer verdwenen.

Baxter kon, ondanks alle moeite en het aanwenden van zijn scherpzinnigheid, hem noch in de stad, noch daarbuiten opsporen.

De Groote Onbekende was, na zijn vriend Charles Brand en zijn kamerdienaar Gaston te hebben afgehaald, naar Frankrijk gegaan. Hij was daartoe eenvoudig bij Irongate Warff nabij de Tower Bridge aan boord gegaan van de „Zeemeeuw“, waar Henderson in zijn fraai zeemanspak aan het stuurrad stond.

En terwijl de telegraaf naar alle havenplaatsen zijn signalement en dat van zijn vriend seinde, zaten die twee met geheel veranderd uiterlijk, in gemakkelijke rieten stoelen aan dek van hun snel jacht en lieten zich door Gaston, die ook wel van zoo'n zeereisje hield, een glas limonade met een stuk ijs er in, brengen.

En toen Baxter te Londen met zijn detectives druk aan het werk was, zat Lord Lister reeds te Parijs, waar hij op den boulevard Hausmann een klein oud paleis uit den tijd van Lodewijk XIV had gehuurd, en wel onder den naam van Baron Laroche.

Hij had zijn uiterlijk en dat van Charly Brand op handige wijze geheel en al veranderd.

Het paleis, dat zeer goed was ingericht, bood hem de veiligste schuilplaats tegen navorschingen. — — —

Hij was nu veertien dagen te Parijs, zat voor het venster van zijn kamer en pakte in een bruin lederen handtaschje het kistje met de edelsteenen van graaf Melville, het paarlen collier en de diamanten van lady Winston in.

Dicht bij hem zat Brand naar hem te kijken.

„Je vertrekt dus vannacht naar Amsterdam“, zei Raffles, „om morgen met Hovengaart, mijn juweelenhandelaar, de zaak voor mij in orde maken.

„Hovengaart is reeds op de hoogte, je hoeft dus niet te telefoneren, hij zal in je hotel komen.“

„Hoeveel denk je, dat Hovengaart voor je edelsteenen en juweelen zal geven?“ vroeg Brand.

„Ik denk veertig duizend pond,“ antwoordde Raffles.

„Meer niet?“ vroeg Brand, „houdt je dien Hovengaart voor een eerlijk man?“

„Tegenover mij zeer zeker“, antwoordde Raffles, „hij weet, dat hij groote schade zou lijden, wanneer ik hem op oneerlijkheid zou betrappen.

„Maar, apropos, Charly, wees onderweg vooral heel voorzichtig.

„Bedenk, welk een groot vermogen je in je tasch hebt!

„Houdt je reistasch steeds bij je en als je, om de een of andere reden, je coupé moet verlaten, neem ze dan mee.

„Ik kan helaas zelf niet gaan, omdat ik een dringende zaak aan de hand heb.“

Brand zette een paar groote oogen op. Een dringende zaak? Wat was dat nu weer? Daar wist hij niets van. Hij trachtte zijn vriend over deze aangelegenheid uit te hooren, maar deze was blijkbaar niet van plan zich daarover vooralsnog uit te laten, met het gevolg, dat toen Brand vertrok, hij nog even wijs was.

Raffles bracht zelf zijn vriend naar het station en deze vertrok met den nachttrein van 11 uur van Parijs naar Amsterdam.

Hij had een coupé voor zich alleen en de controleur der slaapwagens maakte zijn bed voor den nacht in orde.

„Zal ik uw bagage meenemen naar de afzonderlijke afdeeling?“ vroeg de beambte, toen hij klaar was.

„Neen, dank u“, antwoordde de reiziger, „laat mijn bagage maar liggen.“

Het kwam Brand voor, alsof de man een onderzoekenden, scherpden blik op de bruine handtasch wierp.

Daarop vroeg de controleur, of Brand iets wenschte te drinken. Hij had bier, limonade en koffie.

„Dank u“, antwoordde de secretaris, terwijl hij aan Raffles dacht, die er hem steeds voor had gewaarschuwd om op reis, als hij voorwerpen van waarde bij zich had, nooit iets te

gebruiken, wat hij niet zelf aan het buffet had gekocht.

Met een „goeden nacht" verliet de beambte de coupé en Brand sloot de deur achter hem.

Vóórdat hij zich ter ruste begaf, doorzocht hij de afdeeling zoo zorgvuldig mogelijk.

Hij keek de venstersluitingen na, keek onder het bed en opende zelfs de waschtafel.

Daarop haalde hij twee sterke stalen boren uit zijn zak te voorschijn en boorde de eene vlak voor de deur in den vloer, zoodat het voor een ander onmogelijk zou zijn om binnen te komen.

Met de tweede boor sloot hij op dezelfde wijze het venster.

Eerst nu ging hij slapen.

Hij had een paar uur geslapen, toen hij ontwaakte door een geluid, alsof iemand probeerde, de deur te openen.

Hij richtte zich half op in bed en luisterde.

Duidelijk vernam hij het geluid van een looper, een paar minuten verlieden en de schoot sprong terug.

De poging tot insluiping, van wie die dan ook uit mocht gaan, was echter te vergeefs.

De stalen boor versperde den ingang beter dan het beste veiligheidsslot.

Na eenige minuten hoorde Brand, die stil was blijven liggen, een gesmoorden Franschen vloek. De deur werd weer door middel van loopers gesloten en niets werd verder vernomen.

Weer verliep een half uur, toen Brand, die den slaap niet meer had kunnen vatten, een geluid hoorde aan het venster.

Duidelijk zag hij door zijn oogharen de zwarte schaduw van een grooten man, die buiten op de treeplank stond en trachtte het venster te openen, hoewel de trein zich in razende vaart voortbewoog.

Maar ook deze weg werd door de tweede stalen boor versperd en eenige minuten later verdween de zwarte schaduw van het venster.

De nacht verliep, zonder dat een verdere poging werd gedaan om de coupé binnen te dringen.

Den volgenden ochtend verliet Brand de coupé om in den restauratiewagen te gaan ontbijten.

Tegenover hem zat een groote, breedgeschouderde man.

Zwijgend en onvriendelijk beantwoordde hij het „goeden morgen" van Brand.

Daarentegen keek hij vol belangstelling naar de bruinlederen tasch die Brand uit de coupé had meegenomen en naast zich op een stoel zette.

Ook verscheiden uren later aan het diner,

waarbij de controleur de plaatsen aanwees, was de man zijn buurman.

Nu begon de onbekende een gesprek.

Hij sprak, zooals reizigers dat doen, over het weer, over het landschap, ten slotte ook over Parijs en het doel der reis.

De vreemdeling had zich voorgesteld als Parijsch rechtsgeleerde; hij noemde zich Legrand en ging voor zaken naar Amsterdam.

Hij had dus hetzelfde einddoel als Brand.

Deze was er innig van overtuigd, dat de man de indringer was, die getracht had dien nacht in zijn coupé te sluipen, waarbij hij waarschijnlijk hulp had ontvangen van den controleur, dien hij evenmin vertrouwde. Hij zorgde dus wel niet het minste uit te laten over zijn aangelegenheden, waaruit Legrand zou kunnen opmaken waar hij zijn intrek nam, met wien hij spreken moest enz.

Des middags kwamen zij te Amsterdam aan.

Zoodra de trein stil stond wipte Brand uit zijn coupé en keek rond naar Legrand. Deze was echter in geen velden of wegen te zien, hetgeen Brand een zeker gevoel van gerustheid gaf, ofschoon hij toch de voorzorgsmaatregel nam, een tijdje in de wachtkamer van het Centraal-Station te blijven, alvorens hij met een atax zich naar het hem bekende Hotel de l'Europe op den hoek van de Doelenstraat en de Amstel liet rijden.

Hij kreeg kamer no. 34 op de derde étage van het hotel en telefoneerde onmiddellijk zijn behouden aankomst aan zijn vriend te Parijs.

Daarop begaf hij zich naar zijn kamer, om zich ter ruste te begeven.

Het vertrek lag rechts van een smalle gang, welke nauwelijks anderhalve meter breed was en die zich van de hoofdgang afscheidde.

Tegenover zijn kamer bevond zich kamer no. 35.

De deur van deze kamer stond van tijd tot tijd wijd open.

Brand verwonderde zich daarover en kon, wanneer hij de deur van zijn eigen kamer open had, in het tegenoverliggende vertrek ~~iken~~.

Dit was echter maar betrekkelijk, want daar intusschen de duisternis was gevallen en in de zijgang geen licht brandde, daar in de hoofdgang juist bij de vertakking naar de zijgang, een electriche lamp van hooge kaarssterkte brandde, was het uitzicht betrekkelijk gering.

De kamer was voor hem niets anders dan een donkere holte.

Er bevond zich geen licht in, evenmin als in zijn kamer, en toen hij in het donkere vertrek

staarde, had hij plotseling een gevoel, alsof hem iemand gadesloeg.

Als vastgenageld keek hij het vertrek rond, en plotseling zag hij iets, dat hem het bloed in de aderen deed verstijven.

Hij zag duidelijk de gedaante van een grooten man, en zag de omtrekken van zijn gelaat, dat naar hem toe gewend was.

Brand hield van schrik zijn adem in, hij meende een visioen te zien.

De zwijgende geheimzinnige figuur wekte vage herinneringen bij hem op. Zou dat misschien Legrand zijn, zijn overbuurman in den Parijschen trein?

Haastig sprong hij naar den electricischen schakelaar, die zich aan den deur bevond en draaide het licht op.

De lamp verlichtte het tegenover liggende vertrek, doch nu zag Brand niets.

Wel zag hij verscheidene koffers, welke aanduidden, dat hier iemand logeerde.

Hij sloot daarop onmiddellijk de deur van zijn kamer.

Nu eerst plaatste hij de bruine tasch met de juweelen op de tafel en legde tegelijkertijd zijn geladen pistool er naast.

Toen luisterde hij aandachtig aan de deur.

Hij had een gedruisch gehoord, alsof de deur van de tegenoverliggende kamer werd gesloten.

Om zich er van te overtuigen, keek hij naar buiten en zag, dat dit inderdaad zoo was.

Brand geraakte langzamerhand in een zenuwachtige opgewondenheid.

Wat had deze geheimzinnige gebeurtenis te beduiden?

Was het een spook of slechts een voortbrengsel van zijn opgewonden verbeeldingskracht?

Had de spoorreis met het voortdurend bewaken der kostbare lederen tasch hem zoo nerveus gemaakt, dat hij spoken zag?

Hij trachtte tevergeefs zich zelf te overtuigen, dat wat hij in die kamer gezien had, slechts verbeelding was.

Hij schonk zich een glas water in en dronk het langzaam uit.

Hij durfde de lederen tasch met juweelen niet uit de hand te nemen, doch hield die stevig vast, alsof men ze hem af kon nemen.

Het was te laat, om haar naar het bureau van het hotel te brengen, en haar in de brandkast te laten wegsluiten. Hij overlegde, of hij misschien den nachtportier bij zich zou roepen.

Doch hij vreesde, zich belachelijk te maken en liet het daarom achterwege.

Tot nu toe was hij nog door niemand aangevallen. Hij had er dus het recht niet toe, al-

arm te maken. Daar was nog tijd genoeg voor, wanneer er iets mocht gebeuren.

Hij sloot de deur opnieuw en maakte zich gereed om zich ter ruste te begeven. De bruine tasch en het pistool legde hij naast het bed. Op het oogenblik, dat hij het licht uitdraaide, hoorde hij, dat de deur van kamer 35 opnieuw werd opengemaakt.

De scharnieren waren zeker slecht geolied, want zij piepten duidelijk hoorbaar.

Hij werd hoe langer hoe ongeruster.

Hij was er bepaald van overtuigd, dat zich aan de overzijde iemand bevond, die iets tegenover hem in het schild voerde.

Hij tastte naar zijn revolver, ging nogmaals naar den ingang, en opende opnieuw de deur. Ook zag hij weer uit het donkere vertrek de spookachtige verschijning.

Een koude rilling ging hem door de leden; was het inderdaad een spookverschijning? Of was het een schurk, die met duivelsche kunsten te werk ging?

Hij wilde zich zekerheid verschaffen. Langzaam tilde hij zijn wapen op en riep:

„Is daar iemand?”

Niets bewoog zich, en er kwam geen antwoord. Nu zag hij plotseling roodgloeiende oogen, die langzaam schenen nader te komen.

Als in hypnose moest Brand naar dit geheimzinnige verschijnsel kijken.

Eindelijk hield hij het niet meer uit. Hij snelde naar zijn kamer terug, deed den grendel op de deur, draaide haastig het electricische licht op en bleef met een kloppend hart staan luisteren. Eenige seconden verlieten, toen hoorde hij, dat de deur van kamer 35 weer gesloten werd.

Zorgvuldig keek hij nu in zijn kamer overal rond; en om zich op elke manier tegen een aanval te beschermen, nam hij de beide boorijzers, die hem reeds in den spoortrein zulke goede diensten hadden bewezen, en stak beide achter de deur in den vloer.

Dat maakte hem kalmer. Langzaam kleepte hij zich uit en begaf zich ter ruste.

Hij liet het licht echter branden.

Hij deed moeite, om nog een poos wakker te blijven, doch de lange reis in den spoortrein had hem vermoeid gemaakt, zoodat hij ten slotte insliep.

.....

Ofschoon Brand den volgenden ochtend, uitgerust en opgefrisch ontwaakte, herinnerde hij zich onmiddellijk het raadselachtige geval, dat hem den vorigen avond zoo veront-rust had.

Het was reeds klaarlichte dag, en het electricische licht, dat nog brandde, vermengde zich

met het door de gordijnen binnenstroomende daglicht.

Eensklaps woei Brand een frissche koelte tegemoet. Verwonderd keerde hij zich naar het venster.

Hij zag dat dit open was en hij kreeg een doodelijken schrik. Hij wist zeker, dat hij het had gesloten, vóórdat hij naar bed was gegaan.

Haastig sprong hij op, en in het volgende oogenblik — — — keek hij met starre, wijdgeopende cogen naar den ledigen stoel naast zijn bed, waarop de bruine tasch met de juweelen zich moest bevinden.

De stoel was leeg.

Hij uitte een kreet. Hij begreep dadelijk, hoe het gebeurd was.

Het open venster, de ontbrekende tasch met juweelen — — — dat was berooving! — — — En in hetzelfde oogenblik dacht hij aan kamer 35.

Nu snelde hij naar het openstaande venster, waarvoor aan beide kanten fluweelen gordijnen hingen, om te zien, op welke manier de dief in zijn kamer gekomen kon zijn.

Hij wilde juist de gordijnen opentrekken, toen een gemaskerde man te voorschijn kwam springen.

Vóórdat Brand zich kon verroeren of een kreet kon slaken, kreeg hij een vreeselijken vuistslag op zijn hoofd, die hem dadelijk deed ter aarde storten.

Hij wist niet, hoe lang hij bewusteloos had gelegen — doch het waren slechts eenige minuten geweest —

Zoodra hij weer tot bewustzijn kwam, sprong hij op en zag, dat de deur van zijn kamer ondanks de boorijzers van binnen geopend was, en de dief het vertrek door de gang verlaten had.

Waggelend ging Brand naar buiten. Hij ontdekte echter niets. Stil en eenzaam was daar alles.

Van den dief was niets meer te zien of te hooren.

Hij keerde naar zijn kamer terug en belde per huistelefoon het hotelbureau, de kellners en bedienden op.

Vervolgens deed hij moeite, zich nauwkeurig de geheimzinnige geschiedenis van den vorigen nacht in kamer 35 in zijn geheugen terug te roepen.

Toen de gerant, de kellners en het overige personeel de gang in kwamen, vonden zij Brand voor kamer 35 staan, met zijn vuisten op de vreemde deur slaande.

„Men heeft mij bestolen,” schreeuwde hij, „men heeft mij bestolen. Voor een half miljoen pond sterling juweelen zijn uit mijn ka-

mer verdwenen. Toen ik gisterenavond aankwam, was het bureau reeds gesloten, zoodat ik mijn juweelen niet meer in uw brandkast kon deponeeren.”

Toen schreeuwde hij weer tegen de deur:

„Goddam, maak de deur open.”

De chef en het personeel wisten niet, wat zij daarvan moesten begrijpen.

Op dit oogenblik vloog echter de deur van kamer 35 open, en de bewoner stond, gekleed om uit te gaan, op den drempel.

„Wat beduidt dit leven hier?” vroeg hij kalm en keek den jongen man woedend aan. Zijn gelaat was rood van toorn.

Brand wilde hem op zij dringen en de kamer binnengaan, want hij zag duidelijk op een stoel zijn bruine lederen tasch staan.

De groote, breedgeschouderde man versperde Brand echter den weg, greep hem in de borst en schoof hem naar de gang terug.

De kellners en de gerant stonden daar machteloos tegenover en keken elkander vragend aan.

Toen ging eerstgenoemde naar Brand toe en zeide:

„Sir, wees zoo goed ons omtrent het voorgevallene opheldering te geven.”

„Jawel”, schreeuwde Brand, „ik wensch, dat deze kamer onmiddellijk onderzocht wordt. Men heeft mij vannacht een bruin leeren tasch ontstolen, waarin zich voor een half miljoen waarde aan juweelen bevindt.

„Ik ben er absoluut zeker van, en wil er een eed op doen, dat deze man de juweelen, die in de tasch waren, gestolen heeft.

„Toen ik des nachts in mijn kamer kwam, zag ik hoe hij mij uit de tegenoverliggende kamer, waarvan de deur open stond, bespiedde. Buitendien herken ik hem. Hij is een man, die mij reeds van uit Parijs vervolgde. Hij reisde in dezelfde coupé als ik — en trachtte kennis met mij te maken. Hij heet Legrand!”

De aangeklaagde, die inderdaad de reisgezelschap van Brand van uit Parijs was, begon spottend te lachen, balde de vuisten, terwijl hij riep:

„De duivel hale je, Sir. Zijt ge krankzinnig, of wat denkt ge wel? Ik ken je bruine handtasch met de juweelen niet.”

„Wat?” schreeuwde Brand, „Wilt ge ontkennen, dat ge mijn bruine tasch kent? Ik bemerkte in den spoortrein duidelijk, hoeveel belang gij er in stelt, dat ik haar steeds bij mij hield.”

„Ik geloof, dat ge droomt,” antwoordde de vreemdeling.

Nu ging de gerant naar Legrand toe en vroeg:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, doch de-

ze beschuldiging, die men tegen u inbrengt, is zóó bezwarend, dat ik u moet verzoeken, mij een bevredigende opheldering te geven."

"Ik wensch vóór alles, dat het vertrek van dien man doorzocht wordt." schreeuwde Brand opnieuw en wees met zijn hand naar kamer no. 35.

Toen maakte hij weer een beweging, alsof hij het vertrek wilde binnen gaan.

En opnieuw stootte de vreemdeling hem terug en weigerde hem den toegang.

"Voor den duivel, sir," schreeuwde hij, "laat mij nu met uw dwaasheden met rust. Ik heb geen lust, mij door u voor den gek te laten houden. Het is nu acht uur en ik moet om acht uur 35 minuten met den trein naar Hamburg. Ik heb dus geen tijd, mij nog langer met u op te houden. Ik moet nu naar het station.

"Gij kunt daarna, wanneer ik vertrokken ben, met de kamer doen wat ge verkiest. Doch nu mag niemand het vertrek binnen gaan, vóórdat ik heengegaan ben."

"Het doet mij leed, sir, doch ik denk, dat het beter zou zijn, wanneer gij ons binnenliet, vóórdat ik er de politie bij haal," zei de gérant.

"Ik weiger u den toegang tot mijn kamer," schreeuwde de vreemdeling, hoe langer hoe woedender, "hoe komt die persoon daartoe?" — hij wees op Brand — "mij van zulk een gemeene daad te beschuldigen?"

"Wilt ge het loochenen," riep Brand, "dat ge gisteravond, toen ik in deze kamer kwam, mij vanuit uw kamer bespiedet?"

"Ik heb van acht uur gisteravond af geslapen," verzekerde de vreemdeling, "en ik maak u er opmerkzaam op dat wanneer gij mij nog langer ophoudt, ik mijn trein niet meer haal, en ik u voor de schade, die ik daardoor heb, aansprakelijk zal stellen."

"Ik betreur het, dat ge de aansluiting waarschijnlijk niet zult halen, indien ge ons niet toestaat, dat de gérant en ik de bruine tasch onderzoeken, die daar op den stoel bij het bed staat," zei Brand nu heel kalm.

De vreemdeling lachte hoonend en Brand wendde zich daarop tot den gérant van het hotel met de vraag:

"Ik verzoek, sir, dat gij de politie telefooneert. Ik eisch, dat deze man in hechtenis worde genomen."

De gérant wist niet wat hij moest doen.

Het voorval was hem zeer onaangenaam en zou den goeden naam van het hotel kunnen schaden.

Na eenige aarzeling zei hij eindelijk op belisten toon tot den vreemdeling:

"Het spijt mij, u zoo lang te moeten ophou-

den Sir, tot dat wij de politie op de hoogte hebben gebracht en de zaak is opgehelderd."

"Neen," schreeuwde Legrand, "dat gebeurt niet!"

Met vaste hand greep hij daarna Brand, die trachtte de deur te versperren, in de borst, tilde hem van den vloer op, slingerde hem tegen den gérant aan, sprong in zijn kamer en sloot de deur.

Nu snelde de hotelbeambte naar de telefoon.

Vijf minuten later verschenen twee agenten in uniform in het hotel.

Zij kwamen juist met den gérant bij kamer no. 35 aan, op het oogenblik dat de deur opnieuw werd geopend en de vreemdeling verscheen.

Hij had thans een reisdeken zoodanig over den arm, dat deze de tasch, die hij in de hand droeg, geheel bedekte.

"Halt!" riep een der politiebeambten, "gij kunt niet vertrekken, wij moeten u eerst spreken."

Brand, die een stuk van de bruine tasch onder de plaïd had gezien, sprong haastig naar voren om deze den vreemdeling af te nemen, maar een hevige stoot, welken de vreemdeling hem met zijn schouder toebracht, deed hem terugdeïnsen.

Op het volgende oogenblik grepen de beide politiebeambten toe en een hevige worsteling begon tusschen den vreemdeling, den gérant en de politieagenten.

Ofschoon Legrand groot en zwaar was en blijkbaar over reuzekrachten beschikte, was deze strijd te ongelijk, zoodat hij het onderspit moest delven.

Eindelijk had men hem de bruine leeren tasch ontrukkt en de beambten van politie hielden zijn handen vast.

"Is dat uw tasch?" vroeg een der agenten aan Brand.

"Ja," zei Brand, "dat kan ik bezweren."

"Waar is de sleutel er van?" vroeg de politiemann.

"Het is mijn tasch!" riep de vreemdeling. "Maak haar open, dan zult gij zien, dat er zich niets dan handelsbrieven, boeken en papieren in bevinden."

"Ga uw gang," antwoordde een der politiebeambten.

De vreemdeling haalde een sleutel te voorschijn en opende de tasch.

Een kreet ontsnapte aan zijn lippen, de beambten van politie haalden hun revolvers te voorschijn en richtten ze op den vreemdeling.

De tasch was gevuld met juweelen.

"Gij zijt mijn gevangene," zei de oudste po-

litiebeambte, „ik verklaar u gearresteerd. Volg mij naar het bureau van politie.“

Het gelaat van den vreemdeling was vaalbleek geworden.

„Voor den duivel," schreeuwde hij, „heeren, gij vergist u. Er is een misdaad begaan tegen mij en tegen dien heer. — — Deze tasch is niet mijn eigendom. —"

„Een mooi praatje!" zei de politiebeambte, „maar het komt een beetje te laat. Volg mij nu, anders moet ik u boeien.“

De man, die opnieuw zijn onschuld bezwoer, werd nu weggeleid, terwijl de gérant en Charles Brand volgden.

Op het bureau moest Brand eerst een nauwkeurige beschrijving geven van den inhoud der tasch en de commissaris nam de juweelen stuk voor stuk in de hand, om zich van de juistheid der opgave te overtuigen.

Alles kwam uit, alleen het paarlencollier ontbrak.

„Waar is dat stuk?" vroeg de commissaris aan den juweelendief.

„Ik weet van geen paarlencollier af," antwoordde de vreemdeling, „ik weet ook niets van de juweelen. Ik kan slechts herhalen, dat die tasch niet van mij is.“

„Wees niet zoo onbeschaamd!" snauwde de beambte hem toe. „Lieg tegen andere menschen, maar niet tegen ons. Dat deze tasch u niet toebehoort, weten wij evengoed als gij.“

Nu wendde de commissaris van politie zich tot Brand en gaf hem de tasch terug.

„Hoe heet gij?" vroeg hij den vreemdeling, ten einde diens identiteit vast te stellen. —

„Hier is mijn pas," antwoordde deze.

„Mijn naam is Henry Durand. Ik ben een Parijs rechtsgeleerde en, zooals gij per telegram kunt informeerden, bij de politie en bij de gerechtshoven zeer in aanzien.

„Ik ben op reis naar Hamburg, in opdracht der Fransche regeering, om daar een verbinding aan te gaan met de Hamburg-Amerika lijn.“

Brand, de commissaris van politie en de andere aanwezigen keken zeer verbaasd, toen zij zagen, dat de gevangene geen juweelendief van beroep, maar zooals de beambte uit den pas zag, inderdaad een voornaam Parijsch rechtsgeleerde was.

Zorgvuldig onderzocht de commissaris de papieren, waaronder zich een schrijven bevond van den president der Fransche Republiek aan den directeur-generaal eener Fransche maatschappij te Hamburg en hij zei:

„Het spijt mij, als hier inderdaad een misverstand in het spel is. De identiteit van uw persoon is bewezen. Maar —

„Gij zult zelf, als advocaat, moeten inzien,

dat gij in moeilijke omstandigheden zijt geraakt. Daar gij in het bezit waart van de tasch van dezen heer.“

„Ongetwijfeld," antwoordde de gevangene, „men heeft mij met de tasch gegrepen en die tasch behoort mij niet, al lijkt zij veel op de mijne.

„Ik zou niet weten, wat ik daartegen zou moeten inbrengen.

„Ik kan alleen herhalen, dat ik deze tasch, die men mij afnam, voor de mijne aanzag, en eerst bemerkte, dat het een vreemde tasch was, toen ze geopend was.“

De commissaris dacht eenige minuten na, daarop zei hij, zich tot Brand wendend:

„Ik verzoek u, hier mijn terugkomst af te wachten. En u verzoek ik," vervolgde hij tot den advocaat, „totdat ik terug ben gekomen, eveneens hier te blijven.

„Mocht het geval niet worden opgehelderd, dan moet de overheid in dezen beslissen.“

Men bracht den gevangene in een aangrenzend vertrek, dat voorzien was van getraliede vensters en bracht hem, daar hij nog niet ontbeten had, een maaltijd.

Er verliep wel een half uur, voordat de politiebeambte terugkeerde, die onder zijn arm iets droeg, dat in een groote plaid was gehuld.

Hij zette dit pak, op de schrijftafel en beval, den gevangene te roepen.

Zoodra deze was binnengekomen, nam de commissaris de reisdeken van het pakket weg en aan de verbaasde blikken van Brand en de andere beambten vertoonde zich een bruine handtasch op de tafel.

Deze tasch geleek zóó precies op de andere, dat zij er niet van te onderscheiden was.

„Wiens bagage is dit?" vroeg de commissaris.

„Het kan de mijne niet zijn," antwoordde Brand, „want die staat daar!“

„Goed," zei de beambte, „dan zal het de handtasch van dien heer zijn.

„Wilt gij mij vertellen, mijnheer de advocaat, wat de inhoud van deze tasch is? Ik verzoek u een nauwkeurige omschrijving daarvan.“

„Zeer zeker," antwoordde deze, „ik wil u zelfs, als het noodig is, den inhoud der brieven, die er in zijn, dicteeren. Voor alles bevinden zich erin waardevolle geheime papieren der Fransche regeering.“

De commissaris opende de tasch en zag, na een kort maar scherp onderzoek, dat zij inderdaad genoemde stukken bevatte.

„Gij hebt alle twee gelijk," zei hij tot den advocaat en Brand, „mijnheer de advocaat heeft werkelijk een verkeerde tasch meegenomen. Zijn eigen tasch is door den belangrij-

ken inhoud even gewichtig als die, welke met juweelen is gevuld. Hij heeft haar onder het bed van zijn hotelkamer laten staan."

"Dat is onmogelijk," antwoordde de rechtsgeleerde, "ik heb de tasch daar niet neergezet, maar op een stoel aan het voeteneinde van mijn bed."

"Dan heeft een ander ze verplaatst," zei de commissaris.

"Laat mij het geval nu eens nauwkeurig onderzoeken en beantwoord mijn vragen correct."

"Zeer gaarne," antwoordde de advocaat.

"Hebt gij vanochtend," vroeg de beambte, "kort voordat men aan uw deur klopte, om uw kamer te doorzoeken, hebt gij in dien tusschentijd het vertrek soms verlaten?"

"Ja", antwoordde de ondervraagde, "ik werd door den portier op de gang geroepen om eenige brieven in ontvangst te nemen."

"Hoe lang waart gij weer in uw kamer, toen men aan de deur klopte?" vroeg de commissaris nu.

"Misschien twee of drie minuten," antwoordde de advocaat.

"Juist," antwoordde de politiebeambte, "dan is de zaak opgehelderd.

"De werkelijke juweelendief snelde, toen gij de kamer hadt verlaten, deze binnen om zich te verbergen. Hij zette de bruine tasch met de juweelen op den stoel.

"Gij hebt toen de vreemde tasch als uw eigendom beschouwd en meegenomen."

"Ongetwijfeld," zei de advocaat, blijkbaar opgelucht, "de juweelendief heeft zich, zoo mogelijk, tot aan mijn gevangenneming in mijn kamer verborgen gehouden en is zodoende niet ondekt."

"Maar waar is dan het paarlencollier gebleven?" vroeg Brand.

De commissaris zoowel als de advocaat antwoordden met een schouderophalen.

"Ik zal moeite doen," zei de beambte, "het op te sporen, maar ik kan u niet beloven, dat het mij zal gelukken." —

Met deze woorden nam hij afscheid van den advocaat en Brand.

De zaak was hiermee voorloopig afgelopen.

ZESDE HOOFDSTUK.

John Raffles verschijnt.

Toen Brand in het hotel terugkwam, dacht hij over het geheele voorval nog eens na.

En hoe meer hij daarover nadacht, des te meer kwam hij tot het inzicht, dat de zaak zich niet zoo kon hebben toegedragen als de advocaat en de commissaris het voorstelden.

De spookachtige verschijning van den vorigen nacht met de gloeiende oogen was geen verbeelding geweest.

Hij telegrafeerde naar zijn vriend en verzocht hem zoo mogelijk dadelijk naar Amsterdam te komen.

Zonder Raffles wilde hij nu niets meer ondernemen, zelfs den verkoop der juweelen aan den juwelier Hovengaart wilde hij aan hem overlaten.

Hij liet de juweelen in de brandkast van het hotel bewaren en ging naar bed, daar hij zeer vermoeid was.

Den volgenden nacht kwam John Raffles te Amsterdam aan en liet zich door den nacht-

portier onmiddellijk naar Brand brengen, die op hem wachtte.

"Wat is er gebeurd?" vroeg hij, want het telegram dat Brand hem had gezonden, had hem ongerust gemaakt.

Brand, die zeer blij was, dat hij zijn vriend weer bij zich had, vertelde hem nu alles wat er in het hotel was voorgevallen. Van de geheimzinnig fonkelende oogen in de tegenover hem liggende kamer af, tot den aanval van den juweelendief, die achter het venstergordijn verborgen was geweest, toe. Ook het verhoor op het politiebureau herhaalde hij woord voor woord.

"Dus het paarlencollier is weg?" vroeg Lord Lister. "All right, dan zal ik zien, hoe ik het terug krijg. Vertel mij nu precies, wat er gebeurde, toen je wakker werd."

"Ik bemerkte onmiddellijk," antwoordde Brand, "dat het venster van mijn kamer open stond. Door de deur kon niemand naar binnen

zijn gekomen, want die had ik met de staalboren gesloten."

De Groote Onbekende ging zwijgend naar het venster, opende het en keek naar buiten.

Plotseling zag hij, hoe Raffles nog vóórdát hij iets verder had kunnen zeggen, uit het raam sprong.

De secretaris stond op en ging naar het venster om te zien, waar zijn vriend was gebleven.

Op dat oogenblik werd er aan de deur geklopt en Charly ging opendoen.

Hij week van verbazing achteruit, toen Lord Lister hem in de gang tegemoet kwam.

„Waar kom jij vandaan?" vroeg Brand zijn vriend.

Deze wees naar de tegenoverliggende deur van kamer 35 en zei:

„Uit die deur! De zaak is heel eenvoudig. Die kamer heeft een hoekvenster en een balkon, dat vlak aan ons balkon grenst.

„Met een weinig gymnastische handigheid kan men van dat balkon op ons balkon en zoo op de breede vensterbank van onze kamer komen en aldus de ramen openen.

„Langs dezen weg is de schurk naar binnen gekomen; den terugweg schijnt hij echter niet te hebben gewaagd, want die is wat moeilijker.

„Derhalve is hij, nadat hij jou door een vuistslag had onschadelijk gemaakt, langs de gang weer ontkomen.

„De tasch stond natuurlijk achter het gordijn en toen jij buiten kennis waart, stapte hij met zijn buit zijn kamer binnen. Voor mij staat het vast, dat Legrand uit Parijs de dief is. Of de man werkelijk advocaat is betwijfel ik. Hij kan die papieren gemakkelijk van een ander gestolen hebben. Hij heeft ze vooraf ingezien, zoodat hij precies kon vertellen wat er in stond. Ook is de mogelijkheid niet buitengesloten, dat de papieren allemaal valsch zijn.

„Hij was door jouw komst uit je kamer natuurlijk verrast; hij had niet gedacht, dat je zoo spoedig uit je verdooving zoudt ontwaken. Hij was er leelijk in gevlogen en alleen aan zijn brutaliteit heeft hij het te danken, dat men hem bij de politie liet gaan. Trouwens de commissaris heeft in zijn onschuld hem daarbij geholpen, door die truc van den denkbeeldigen diamantendief te vertellen, waar Legrand natuurlijk van harte mee instemde. Een betere uitvlucht had hij zelf niet kunnen bedenken. Een geluk voor hem was, dat hij het paarlencollier, bij toeval of met voorbedachte rade, uit de tasch heeft gehaald. Als de commissaris, vóór hem te laten gaan, hem gefouilleerd had, zou hij het sieraad naar alle waarschijnlijkheid wel hebben gevonden, ofschoon dat natuurlijk niet zeker is.

„Maar dat is alles niemendal. Uit je beschrijving weet ik tamelijk nauwkeurig wie die zoogenaamde Legrand is en ik maak me sterk, dat ik het paarlencollier over een paar weken in mijn bezit heb. Ga jij nu maar weer naar Parijs terug, waar Gaston en Henderson al op je wachten. Over hoogstens veertien dagen ben ik bij jullie!"

Het duurde echter geen veertien dagen, want na een week kwam Raffles, gezond en in de beste luim, het Grand Hotel in de Place de Luxembourg binnenstappen. Toen hij wat gegeten en gedronken had, zette hij zich in een gemakkelijken stoel, om zijn vriend te vertellen, hoe hij er in geslaagd was Legrand het paarlencollier, dat hij bij zich had, weer afhandig te maken.

„Toen ik in Hamburg aangekomen was," zoo begon hij... maar dat is stof voor een nieuw verhaal....

De volgende aflevering (Nr. 49) zal bevatten:

MEXICAANSCH GOUD.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen
verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister geraamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brenkt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:
Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German,
[Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,

Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister,
genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch
enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie

(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**

Singel 236 — Amsterdam.